

หนึ่ง เประบาง

รถม้าวิ่งมายาวนานกว่าหนึ่งเดือน ในที่สุดก็เดินทางมาถึงชิงโจว

ช่วงกลางฤดูร้อน จักจั่นกริดเสียงร้องอยู่บนต้นไม้ด้วยท่วงทำนองที่ฟังแล้วชวนหลับใหล

ขณะผ่านคูเมือง ภายในรถม้าบังเกิดเสียงอ่อนหวานและออต้ออัน “ท่านแม่ ต่อไปจะอาศัยอยู่ที่นั่นกันหรือเจ้าคะ”

ผ้าม่านหน้าต่างปกคลุมด้วยไหมทองมุมหนึ่งถูกเลิกขึ้น เผยให้เห็นคางอวบอิมเรียบเนียนของคนเปิด ก่อนจะถูกอีกคนดึงผ้าม่านปิดลง ผิวพรรณขาวดั่งหิมะจึงปรากฏอยู่ชั่วพริบตา

สตรีนางหนึ่งเปล่งเสียง “เกาเกา¹ อย่าซนนัก ถึงจวนก่อนค่อยเปิดม่านอีกครั้ง”

ภายในรถม้าเงียบสงบได้ครู่หนึ่ง คนขับก็บังคับรถม้าวิ่งตรงเข้าสู่ประตูเมือง กระทั่งถึงถนนสายหลัก

ชิงโจวไม่อาจรู้เรื่องเทียบเท่าเมืองหลวง ถนนก็ไม่กว้างนัก เมื่อรถม้า

¹ เกาเกา หมายถึงลูกแกะหรือเด็กน้อย ในเรื่องเป็นชื่อเล่นของนางเอก

สองคันวิ่งเคียงกันจึงแอ๊ดเล็กน้อย คนบังคับรถม้าโยกตัวไปมาขณะพา
รถม้าหลุดออกไปได้อย่างราบรื่น ครั้นถึงถนนด้านทิศใต้ รถม้าจึงลดน้อยลง
ส่วนใหญ่ที่นี้เป็นสถานพำนักของชนชั้นสูง ชาวบ้านไม่อาจหาญเข้ามาโดย
พลการ ต้นหลิวที่เรียงรายสองข้างทางเสมือนร่มเงา สายลมพลิ้วผ่านทำให้
อากาศอบอุ่นคลายตัวลงไปได้ไม่น้อย

ภายในรถม้าอันกว้างขวาง นอกจากสตรีงดงามผู้หนึ่งแล้ว ยังมีสาวใช้
อีกคน และเด็กน้อยอีกสาม เด็กทั้งสามเป็นบุตรของหญิงชื่อ² มีบุตรชายหนึ่ง
และบุตรสาวอีกสอง ผู้ส่งเสียงเมื่อครู่นี้คือเชี่ยเจินซึ่งเป็นบุตรสาวคนโต ปีนี้
เพิ่งอายุได้ห้าขวบ

เชี่ยเจินสืบทอดความงามจากมารดาตั้งแต่เด็ก ผิวขาวเนียนละเอียด
ประหนึ่งผงแป้งเปล่งประกายดุจผลึกแก้ว ราวกับสาวหยก³ ตัวน้อยได้ฐาน
ดอกบัวของเจ้าแม่กวนอิม นางเกล้าผมทรงบัวตูมรัดเส้นลูกปัดดอกไม้เล็กๆ
สวมเสื้อคลุมยาวปักลายดอกบัวสีชมพู กระโปรงผ้าโปร่งลายผีเสื้อชมพู
ห้อยหูอีลุ⁴ หลากสีบนหน้าอก แสดงให้เห็นถึงความน่ารักไร้เดียงสาอย่างนัก

ครานี้นางถือพัดขนนก เลียนแบบท่าทางอันสง่างามของหญิงชื่อ “ท่าน
แม่ เมื่อไรพวกเราจะถึงเจ้าคะ”

หญิงชื่อนางแวบหนึ่ง เชี่ยเจินแลบลิ้น ก่อนเก็บพัดเข้าที่เดิมให้
เรียบร้อย

“อีกเพียงหนึ่งเค่อ⁵ เท่านั้น” หญิงชื่อนูบศิริระบุบุตรสาวขณะกล่าว

พวกนางออกจากเมืองหลวงมาหาเชี่ยลี่ซิง คุณชายรองของจวน
ดิงกั๋ว⁶ เขาถูกส่งมาชิงใจเพื่อรับตำแหน่งเจ้าเมือง โดยเดินทางมาก่อน

² ชื่อ (氏) คือชื่อสกุล ใช้ต่อท้ายชื่อสกุลสตรีที่แต่งงานแล้ว มักเป็นชื่อสกุลของสามีหรือบิดา

³ สาวหยก หมายถึงหญิงงามหรือนางฟ้า ผู้งดงามอ่อนเยาว์ ไร้ที่ติราวกับหยก

⁴ หูอีลุ คือเครื่องประดับมงคลของจีน

⁵ 1 เค่อ เท่ากับเวลา 15 นาที

⁶ ดิงกั๋ว คือตำแหน่งขุนนางสมัยโบราณ

แม่ลูกร่วมเดือน จัดเตรียมทุกอย่างไว้ออให้พวกนางมาถึงเท่านั้น

เมื่อได้ยินว่าอีกเพียงหนึ่งเค่อ ดวงตาคำน้ำก็โด่งขึ้น เจ้าตัวยกมือพลง
กล่าวอย่างยินดี “ข้าจะได้เจอท่านพ่อแล้ว!”

นางหันไปมองเชี้ยหรงที่อยู่อีกด้านหนึ่ง “พี่ใหญ่ ท่านดีใจหรือไม่เจ้าคะ”

เชี้ยหรงตอบกลับด้วยเสียงเรียบนิ่ง “ดีใจสิ”

เชี้ยหรงอายุมากกว่านางห้าปี เขาสุขุมกว่ามาก ไม่ค่อยแสดงอารมณ์รัก
ไม่เหมือนนางที่ส่งเสียงเจี๊วจ้าวราวกับนกกระจอก ตลอดทางเขาคอยดูแล
น้องสาว คำกล่าวที่ว่าผู้เป็นพี่ชายไม่ต่างจากบิดานั้น เขาเข้าใจเหตุผลมานานแล้ว

ตอนธรรมากระทบพื้นสะพาน ทำให้เชี้ยเจียนบุตรสาวคนเล็กตื่นขึ้นมา
เด็กทั้งสามพูดคุยกัันอีกเพียงสองสามประโยค ครู่เดียวก็เดินทางมาถึงประตู
จวนตระกูลเชี้ย

มีผู้มารอรับอยู่หน้าประตูแล้ว เชี้ยลี่ซึ่งสวมชุดสีเขียวยืนอยู่ด้านหน้า
ร่างเขาสูงโปร่งและผอมบาง ยิ้มแย้มอย่างมีความสุข ด้านหลังมีสาวใช้หลาย
สิบคนยืนก้มหน้าต้อนรับผู้มาเยือน และมีผู้คนมองมาทางรถม้าด้วยใคร่รู้ว่
อูหยินจะมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร

เมื่อผ้าม่านเปิดออก ผู้ที่ลงมาก่อนคือเด็กชายวัยสิบขวบ รูปร่างผอม
สูง คิ้วตาคมชัด ดูสง่างาม ชวนให้นึกถึงเกียรต้อันสูงศักดิ์ จากนั้นตามด้วย
หญิงชื่อกี๋อ้อมเชี้ยเจียนลงมา เมื่อผู้คนได้เห็นถึงกับอุทานว่าครอบครัวนี้
ช่างสง่างามเสียจริง

หญิงชื่อกี๋อ้อมเยี่ยห้าปี นางได้รับการดูแลอย่างดี ใบหน้าแต่งแต้มแป้ง
และชาตสีแดง ราวกับเด็กสาววัยไม่กี่สิบปี นางสวมกระโปรงสีแดงปักลายดอก
เหมยห้าสีและเสื้อปกผ้าคอตั้ง ในอ้อมกอดมีเด็กหญิงตัวน้อยวัยสามขวบ
ผู้งดงาม พันขาวปากแดง ดวงตากกลมโตสีดำสนิทมองไปยังประตู ดูน่ารัก
น่าชื่นชมอย่างยิ่ง

เดิมทีผู้คนคิดว่าคงมีเพียงเท่านั้น ไม่คาดว่าด้านในยังมีอีกหนึ่งคน

นางส่งเสียงอันนุ่มนวล “ท่านแม่ รอข้าด้วยเจ้าค่ะ” ร่างเล็กๆ ถูกสาวใช้ จูงมือลงมา ดวงตาของผู้คนเปล่งประกายเพียงแค่เห็นเชื้อเงินจับกระโปรง กระโดดลงมายังที่วางเท้า นางเดินมายืนข้างหลังชื่อ แล้วเงยหน้ายิ้มหวานให้ เชียลิ่งซิง “ท่านพ่อ”

เห็นได้ชัดว่านางอายุราวห้าหกขวบ ทั้งรูปลักษณ์งดงามเพียงนี้ เมื่อ พินิจเครื่องหน้าล้วนหมดจดงดงาม จมูกโด่งเรียวสวย ดวงตาคู้งามสุกใส ผิวพรรณขาวเนียนยิ่งกว่าหิมะ ดวงตานางโค้งงามเผยยิ้ม ย่อมกระซกหัวใจ และวิญญานผู้คนได้แน่นอน แม่นางน้อยผู้นี้งามจนน่าตกตะลึง เพียงมอง แวบแรกแฝงความร้ายกาจเล็กน้อย ไม่อาจทราบวาติหรือร้าย

สามีภรรยาตระกูลเชียไม่ว่าใจสลายตาคนรอบข้าง เชียลิ่งซิงสุขใจยิ่งเมื่อ ได้พบบุตรสาว เขายกตัวนางขึ้นเสมอศีรษะ “เกาเกาคิดถึงพ่อใช่หรือไม่ ตอน เดินทางเจ้าเป็นเด็กดี เชื่อฟังท่านแม่หรือไม่”

เกาเกาคือชื่อเล่นของเชียเงิน ตอนแรกเกิดนางร่างกายอ่อนแอ ป่วย กระเสาะกระแสะคล้ายแกะตัวน้อยๆ ทำให้คนทั้งสงสารและหลงรักสุดหัวใจ

เชียเงินหัวเราะคิกคัก ไม่มีความกลัวสักนิด “ข้าคิดถึงท่านพ่อ แล้วข้า ก็เป็นเด็กดี เชื่อฟังท่านแม่ทุกคำเลย!”

เชียลิ่งซิงทอดลูกทั้งสามคนเอาไว้ด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข เขามองภรรยา ที่อยู่ตรงหน้า ก่อนกุมมือของนาง “การเดินทางทำให้เจ้าลำบากเสียแล้ว”

ทั้งคู่ใช้ชีวิตสามีภรรยาหลายปี ไม่เพียงความรู้สึกมั่นคง ยิ่งผ่าน อุปสรรคต่างๆ ร่วมกัน นานวันยิ่งลึกซึ้งขึ้น นับเดือนแล้วที่เขาไม่ได้พบภรรยา ผู้เลอโฉม ย่อมคิดถึงนางมากเป็นธรรมดา แต่เพราะฝูงชนรายล้อมจึงต้อง สงวนท่าที

เมื่อตามบิดามาถึงโถงกลางของจวน เชียเงินก็มองไปรอบๆ อย่างสนใจ ในลานบ้านแบ่งเป็นเรือนสามแถว แม้ไม่โอ้อ่าเท่ากับจวนตั้งกั๊ก แต่ทุกที่แฝง ความละเอียดอ่อนด้วยฝีมือของบิดาผู้รอบคอบ จึงดูน่าสนใจกว่าจวนเดิม

เชี้ยเงินขึ้นชอบภายในพริบตา นางและเชี้ยเงินวิ่งวนต้นเหอฮวน⁷ สองรอบ ส่งเสียงหัวเราะว่าไม่หยุด เชี้ยลีซิงพลอยหัวเราะไปด้วย เหลิงซื่อสายหน้าอย่าง เอ็นดู ก่อนจะบอกให้เชี้ยหรงไปห้ามน้องสาว

เชี้ยหรงจูงมือน้องทั้งสองคนลงข้าง “อย่าวิ่ง เดี่ยวก็ล้มหรง”

เชี้ยเงินจับมือพี่ชายแน่น พยักหน้ารับอย่างมีความสุข นางไม่ใช่เด็ก สงบเสถียรมาแต่ไหนแต่ไร ครูเดียวก็ผลจากเชี้ยหรง วิ่งไปดูปลาหลีฮื้อ⁸ หลากสีที่บ่อน้ำ เชี้ยหรงและเชี้ยลีซิงดูแลนางไม่ไหว เหลิงซื่อเพียงเงยหน้าขึ้น เรียกชื่อนางเท่านั้น เด็กหญิงก็ปรีมาเดินตามหลังผู้ใหญ่โดยดี ด้วยเกรงว่า มารดาจะโกรธ นางจึงจับมือของอีกฝ่ายแล้วแหงนหน้าขึ้นมอง

“ท่านแม่ อย่าโกรธข้านะ” คนพูดเบะปาก ดูน่ารักน่าสงสาร

อารมณ์ของเหลิงซื่อแปรเปลี่ยนเมื่อเห็นภาพนี้ บุตรสาวทั้งน่ารักน่าเอ็นดู จนไม่อาจทำใจลงโทษได้ นางถอนหายใจ ลูบปลายจมูกลูกเบาๆ “แม่ไม่ได้ โกรธเจ้า”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ดวงตาของเชี้ยเงินก็เปล่งประกายสดใสอีกครั้ง ดวงตา บิดโค้งคล้ายพระจันทร์เสี้ยวสองดวง แต่ว่าครั้งนี้นางเรียนรู้ที่จะสงบเสถียร เดินตามผู้ใหญ่เข้าสู่ห้องโถงใหญ่อ่างอย่างว่าง่าย

หวังกว่านซื่อ⁹ ให้คนเตรียมชา แต่รู้ว่าเด็กๆ ไม่ชอบดื่ม จึงเตรียมนม ตุ่นน้ำตาลและขนมเผื่อไว้ เชี้ยเงินและเชี้ยเงินแบงกันกินจนเกลี้ยงชาม

เชี้ยเงินกินเสียงดังพลางบ่น “ไม่อร่อยเท่าที่บ้านเลย”

บ้านที่เชี้ยเงินพูดถึงคือจวนตึงกั่วกงในเมืองหลวง นางยังเด็กย่อม ไม่เข้าใจเหตุผลของการโยกย้ายสถานที่

เชี้ยเงินพูดแทงใจดำน้องสาวอย่างไร้ปราณี “แต่เจ้าก็ยังกินจนหมด

⁷ ต้นเหอฮวน มีถิ่นกำเนิดในเอเชียตะวันตกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก

⁸ ปลาหลีฮื้อ คือปลาไนหรือปลาคาร์ป

⁹ กว่างซื่อ เป็นคำที่ใช้เรียกพ่อบ้านอย่างสนิทสนม

เกลี้ยเนี่ยนะ”

เชี้ยเจียนจินอายุใบหน้าแดงเรื่อ นางในวัยสามขวบไม่อาจสรรหาคำมา
ลบล้างได้ จึงทำแก้มป้องกันเอ่ยออกมา “ก็...ก็ข้าหิวนี่”

เชี้ยเจียนเขย่งปลายเท้าหยิบนมม้วน¹⁰ บนโต๊ะส่งให้น้องสาว “เอ้า ข้าให้”

แม้เดินทางไม่ลำบากนัก แต่ก็ไม่ได้สะดวกสบายและเหนื่อยล้าพอสมควร
ข้าวปลาอาหารก็ไม่ประณีตเท่าเดิม ลูกๆ จึงผ่ายผอมลงนิดตา เหลืองชื่อบวดี
นึกจึงหันไปพูดกับเชี้ยลีซิง “ส่งพ่อครัวเตรียมล่ำรับกลางวัน อย่าให้ลูกหิว”

เชี้ยลีซิงไม่ขัดอะไร สั่งให้หวังก่วนซื้อไปจัดการทันที

ในเวลานี้เชี้ยเจียนกินมีซานเตา¹¹ และนมม้วนไปหลายชิ้นแล้ว เชี้ยลีซิง
กังวลว่าลูกๆ จะไม่คุ้นชินกับอาหารของชิงโจว จึงเชิญพ่อครัวจากเมืองหลวง
มาปรุงอาหารให้เป็นกรณีพิเศษ รสชาติจึงเป็นไปตามต้นตำรับ

หลังจากไม่ได้กินอาหารอย่างจริงจังมานาน เด็กทั้งสามต่างกินจนอ้ม
แปล้ ขนาดเชี้ยหรงยังกินมากกว่าปกติ

เหลืงชื่อบวดีพอใจยิ่ง นางลูบตรงนี้ จูบตรงนั้น รักลูกจนมิอาจพรรณนา

**หลังอาหารมื้อกลางวัน เด็กๆ ต่างเหน็ดเหนื่อย เชี้ยลีซิงจึงให้คน
พาไปพักผ่อนที่เรือน**

เหลืงชื่อบวดีไม่พอใจ ตามไปตรวจสอบดูสภาพว่าเป็นอย่างไร ภายในมีห้องเพียง
พอกับจำนวนคน ห้องใหญ่ตรงกลางเป็นของเชี้ยลีซิงและเหลืงชื่อบวดี เชี้ยเจียน
และเชี้ยเจียนอยู่ปีกตะวันตก เชี้ยหรงอยู่ปีกตะวันออก นอกจากนี้ยังมีห้องเล็ก
ห้องน้อยขนาดเล็ก สามารถใช้เป็นห้องหนังสือและห้องเย็บปักถักร้อย นาง
ตรวจดูจนพอใจ ทุกห้องตกแต่งเรียบร้อยพร้อมใช้งาน ไม่มีที่ใดให้ต้องกังวล

¹⁰ นมม้วน คือขนมชนิดหนึ่ง ส่วนผสมหลักคือครีมกับแป้ง

¹¹ มีซานเตา คือขนมโบราณชนิดหนึ่ง ทำมาจากแป้งผสมน้ำผึ้งตากแห้ง ตัดเป็นชิ้นพอดี
คำ บั้สามร้อยแล้วนำไปทอด จากนั้นต้มกับน้ำผึ้งแล้วโรยงา

อีก

อีกทั้งยังมีโต๊ะเก้าอี้ไม้หวงหลิ¹² ตู้เสื้อผ้าไม้จ้อถาน¹³ และของตกแต่ง
หลายชิ้นบนชั้นวางหลังบานพับสิบสองบานลายนกสาธิตาปากดำ

เมื่อถึงสถานที่ใหม่ ความมั่งงั่งของเชยเงินก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง นาง
สำรวจอยู่สามรอบก็จดจำลักษณะบ้านใหม่ได้ เหลิ่งซื้อให้สาวใช้พาบุตรสาว
ทั้งสองไปพักผ่อน เชยเขียนหลักบันทึกที่ศีรษะตะหมอน ส่วนเชยเงินพลิกตัว
ไปมาครู่หนึ่ง ก่อนจะหลับตามไปเงียบๆ

เหลิ่งซื้อเรียกทุกคนมารวมกันที่ห้องใหญ่ นับจำนวนจนครบ สาวใช้
จากจวนตั้งกั้วกรรวมกับสาวใช้ที่นี่มีทั้งหมดสามสิบสองคน

เนื่องจากเป็นจวนใหม่ ก่อนหน้านี้พวกบ่าวรับใช้ไม่มีนายหญิงคอยดูแล
จึงไร้กฎระเบียบ เมื่อเหลิ่งซื้อมาถึงย่อมเข้มงวดมากขึ้น นางแจกแรงงานให้
ทุกคน ตั้งกฎเพิ่มสองสามข้อ เพื่อให้ทำหน้าที่ได้ดีขึ้น หากฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษ

เดิมทีเหลิ่งซื้อเป็นคนจริงจัง ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส เมื่ออยู่ต่อหน้าสามีกับ
ลูกจึงจะอ่อนโยนขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้คนในจวนตั้งกั้วกรจึงไม่ชอบนาง เพราะ
คิดว่าเกิดมาพร้อมใบหน้าเฉยเมยไร้วาสนา แท้จริงความเจียบที่มีมากเกินไป
มักทำให้ผู้อื่นคิดว่าเย่อหยิ่ง

เชยลีซิงกลับขึ้นชอบความเจียบอันเฉยเมยเช่นนี้ เวลานางอยู่ต่อหน้า
คนอื่นจะวางตัวเฉย แต่ยามไร้ผู้คน มีเพียงเขาที่รับรู้ถึงความอบอุ่นของนาง

สามีภรรยาไม่พบหน้ากันมานาน ย่อมต้องการเวลาส่วนตัวร่วมกันพอ
สมควร

**กลางดึกอันเจียบสัด เชยเงินรู้สึกได้ถึงแสงส่องจากฟากฟ้าลอดผ่าน
หน้าต่าง นางขี้อายอย่างวังงุ่นก่อนป็นลงจากเตียง “อะไรนะ”**

¹² ไม้หวงหลิ เป็นไม้ที่ทรงคุณค่าในจีนสมัยโบราณ

¹³ จ้อถาน คือไม้จันทร์แดง มีราคาสูง

สาวใช้ช่วงอวิตกใจตื่นรีบเข้ามาหานาง “คุณหนูรองเจ้าคะ”
เขี่ยเงินย้งคงหลับไหลอยู่บนเตียงด้วยท่าทางฝันหวาน
เขี่ยเงินต้องการลงจากเตียง ช่วงอวีรอให้นางสวมรองเท้าปักลายดอกไม้
อันนุ่มนิ่มเสร็จค่อยจงออกมาด้านนอก

เมื่อออกมาด้านนอกจึงพบว่ามิใช่แสงไฟในขณะนี้ แต่มาจากลานบ้าน
ใกล้เรือนเคียง เขี่ยลิซิงกับหญิงชื่อริบสวมเสื้อคลุมออกมาจากห้อง แล้วสั่งคน
ไปสอบถามเพื่อนบ้านว่าเกิดเหตุใด โจรขโมยขึ้นบ้านหรือไม่

เขี่ยลิซิงยังอยู่กับงานราชการ ไม่สร้างความคุ้นเคยกับผู้ใด ครั้นหญิงชื่อ
ถามว่าเพื่อนบ้านเป็นใคร เขาจึงไม่อาจตอบนางได้

ไม่นานนักผู้ใต้บังคับบัญชา ก็กลับมารายงานเจ้านาย “นายน้อยตระกูล
หลี่ล้มป่วยอาการร้ายแรง พวกเขาพะวงอยู่กับการหาหมอรักษารักษาขอรับ”

เมื่อได้ยินว่าไม่ได้มีขโมย หลายคนจึงถอนใจอย่างโล่งอก

เขี่ยเงินขยี้ตาเดินกลับเข้าห้อง ตาปรืออย่างง่วงเหงาหาวนอน ขณะคิด
อย่างเคลือบแคลงใจ...

แค่เป็นไข้ นี่ก็มาถึงว่าจะเอิกเกริกปานนี้ ช่างอ่อนแอกว่านางเสียจริง

สอง พี่น้อง

แสงไฟจากบ้านตระกูลสีสองสว่างจนถึงยามดึก และล่งเลเวลาไปมากกว่านั้น

เชี่ยเจินนอนหลับไม่สนิท นางไวต่อแสงไฟ แม้มีเสียงเพียงนิดเดียว ก็หลับไม่ลงแล้ว ตลอดการเดินทางอันขรุขระก็ไม่ได้พักผ่อนเต็มที่ เดิมทีคิดว่าจะได้นอนหลับสบายๆ แต่พลิกไปพลิกมาค่อนข้างแล้ว นางก็ยังคงนอนไม่หลับ

เด็กน้อยสองคนนอนอยู่บนเตียง เชี่ยเจียนจับมือพี่สาวแล้วพึมพำ “พี่หญิง ช่างวัง...”

เชี่ยเจินไม่ขยับตัวอีก นอนลืมหูลงกระทั่งรุ่งสาง ก่อนจะหลับตาลงอย่างไม่เต็มใจนัก

เชี่ยเจียนนอนหลับเต็มอิ่มจึงตื่นแต่เช้าตรู่ เมื่อหันมาเห็นพี่สาวยังหลับอยู่จึงดึงแขนเสื้อหมายจะปลุกให้ตื่น แต่ซวงอวีห้ามไว้เสียก่อน “คุณหนูรองนอนดึก คุณหนูสามเชื่อว่า อย่าไปรบกวนนางเลยนะ... มาเถอะเจ้าคะ เดี่ยวบ่าวจะพาไปหาฮูหยิน”

เดิมซวงอวีและซวงเยียนเป็นสาวใช้ของเหลียงซือที่ถูกพามาจากเมือง

หลวง หลังจากมาถึงชิงโจ ด้วยเกรงว่าสาวใช้ของเชี่ยเจินและเชี่ยเฉียนจะทำงานได้ไม่ดี เหลิ่งซือจึงมอบหมายให้สองสาวใช้ดูแลชีวิตประจำวันของบุตรสาวแทน

เมื่อได้ยินว่าพี่สาวนอนไม่พอ เชี่ยเฉียนก็เข้าใจและไม่รบกวนอีก ก่อนจะกางแขนทั้งสองข้างเพื่อให้อีกฝ่ายอุ้ม “พาเข้าไปหาท่านแม่”

ในบรรดาเด็กทั้งสามคน มีเพียงเชี่ยเฉียนที่อารมณ์เย็นและเป็นเด็กดี เชื่อฟังผู้ใหญ่ น้ำเสียงอ่อนโยนมาพร้อมดวงตากกลมโตฉ่ำวาว ชวงอวีไม่อาจต้านทานความน่ารักได้ เด็กน้อยสวมเสื้อลายดอกไม้ถึงสีแดงอ่อน กระโปรงปักไหมสีชมพูและขาว สวมรองเท้านุ่มปักดินทอง ชวงอวีพาเชี่ยเฉียนไปที่ห้องใหญ่

เมื่อคิดว่าจะหลับก็ตึกมากแล้ว อีกทั้งตระกูลหลี่เกิดเรื่องขึ้นอีก เหลิ่งซือจึงไม่ได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ ตอนที่เชี่ยเฉียนมาถึง นางเพิ่งลุกมาล้างหน้าล้างตาและเปลี่ยนชุด

ดวงตาดูสลายธารของเหลิ่งซือสิ้นไหว ท่วงที่เปี่ยมเสน่ห์อันแสงงดงามอ่อนหวาน ผสมกับสายตาแสนเย็นชา ยามมองด้วยหางตา ช่างงดงามและแฝงมนตร์เสน่ห์เหลือคณานับ

แน่นอนว่าเชี่ยเฉียนย่อมไม่รู้เรื่องพวกนี้ นางเดินลงจากตัวของชวงอวีปรีเข้าสู่ฮั้วแมนมารดา “ท่านแม่ พี่หญิงยังไม่ตื่นเลยเจ้าคะ”

เหลิ่งซือเกรงว่าบุตรสาวจะชนขาเตียงเข้า จึงรีบเอนตัวไปรับไว้ “พี่หญิงของลูกนอนไม่ค่อยพอ อย่าไปกวนนาง เจ้ารู้หรือไม่ว่า”

บุตรสาวทั้งสองเป็นเช่นไรเหลิ่งซือย่อมรู้ดีที่สุด เชี่ยเจินนั้นตื่นง่ายเหมือนกับนาง เมื่อเดินทางถึงชิงโจ ก็ไม่จำเป็นต้องตื่นมาเคารพบิดามารดาเช่นทุกวัน ยามนี้ไม่มีอะไรดีไปกว่าการให้นางได้นอนนานกว่านี้อีกสักหน่อย

เชี่ยเฉียนพยักหน้ารัวๆ “ข้ารู้ๆ!”

เหลิ่งซือยิ้มบางๆ พลองลูบใบหน้าคล้ายซาลาเปาของบุตรสาว

ไม่นานเชี่ยหรงก็มาถึงห้องใหญ่ เขาดูสดใสมิชีวิตชีวา มองปราดเดียว

ก็รู้ว่าไม่ได้รับผลกระทบจากเรื่องเมื่อคืนแน่นอน ชาวอวีสั่งให้คนเตรียมสำหรับ
ทั้งของว่างสำหรับเมืองหลวงและอาหารมื้อเช้าสำหรับชิงโจว ครู่เดียวทั้งโต๊ะก็ถูก
วางอาหารจนเต็ม

แม้อาหารประณีตลู้จวนตั้งกั่วงไม่ได้ แต่กลับอุดมสมบูรณ์มากทีเดียว
เห็นแล้วชวนหิวมากขึ้น

เซียเจียนอยากดื่มนมเหอเถา¹⁴ ขาของนางสั้นเนื่องจากยังตัวเล็ก การ
นั่งบนเก้าอี้ไม้หวงหลีไม่สูงพอที่จะเอื้อมมือไปถึงโต๊ะได้

“ข้าจะกิน ข้าจะกิน...”

เด็กหญิงตัวน้อยเป็นกั่วงล เมื่อเห็นท่าทางเกาหูเกาแก่มั่นชวงอวีก็
อดยิ้มไม่ได้ จึงรีบหยิบนมเหอเถามาวางไว้ตรงหน้านาง ค่อยๆ ตักป้อนทีละคำ

เมื่อเห็นดวงอาทิตย์ฉายแสงด้านนอก เหลืองซือก็วางถ้วยและตะเกียบ
สั่งให้ชวงเยียนไปดูว่าเซียเจียนตื่นหรือยัง ไม่นานชวงเยียนก็กลับมาพร้อมสำ
หน้า

ช่างเถิด ให้ลูกได้นอนอีกสักพัก เหลืองซือถอนหายใจ ลูกคงเพลียเพราะ
การเดินทางที่ผ่านมาลูกขี้เกียจ ไม่นาน นางรักบุตรีสาวผู้งดงามอ่อนโยนมากนัก
ตอนนี้ควรชดเชยให้เป็นอย่างดีที่สุด

หลังจากทุกคนกินอาหารมื้อเช้าเสร็จ เซียลี่ซิงก็กลับมาจากข้างนอก

เขานึกถึงฉากตรงหน้าประตูจวน จึงถอนใจแล้วเอ่ยขึ้น “ตระกูลหลี่เพิ่ง
ส่งหมอกลับไป ดูท่าว่าลูกชายของพวกเขาคงป่วยหนักไม่น้อย อย่างไรก็ตามเสีย
ก็เป็นเพื่อนบ้านกัน ภายภาคหน้าต้องได้พบเจอกันบ่อย ไปมาหาสู่กันบ้าง เจ้า
ค่อยกลับมาเก็บกวาดที่หลัง ไปหาพวกเขากับข้าเสียก่อน”

เหลืองซือคิดเช่นนั้นอยู่แล้ว เพียงแต่นางหาทางคุยกับเขาอยู่ ไม่คิดว่าเขา
จะเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาก่อน

นางเอ่ยขึ้น “อย่างไร้ก็ไปมือเปล่าไม่ได้ ข้ามียาสมุนไพรมาจากเมือง

¹⁴ เหอเถา คือวอลนัต

หลวง แม้ไม่ล้ำค่าอะไรนัก แต่ก็พอเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ได้”

เชี้ยลีซิงพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของนาง “มีข้าวของมากมายในห้องเก็บของ ประเดี๋ยวจะให้ห้วงกว่านซื้อเอาบุญแจ่มมาให้ เจ้าพาคนเข้าไปดูก็แล้วกัน”

เหลืงชื่อพยักหน้า การพูดคุยเรื่องนี้จึงจบลง

เชี้ยลีซิงมองไปรอบๆ ไม่เห็นเชี้ยเจินผู้เป็นบุตรสาวคนโต “เกาเกาล่ะ”

“เมื่อคืนนางถูกกวนจนตื่น หลังจากนั้นก็นอนไม่หลับ ตอนนี้นางจึงยังหลับอยู่เจ้าคะ” เหลืงชื่อเปลี่ยนเลื้อคลุ่มเป็นฉางฟู¹⁵ สีฟ้าลายลูกพลับให้สามเแทน

เชี้ยลีซิงปวดใจยิ่งนัก เขาสั่งห้ามไม่ให้ใครไปรบกวนนาง “เช่นนั้นก็ต้องให้นางไปรอก พักผ่อนอยู่บ้านจะดีกว่า”

เหลืงชื่อหัวเราะ “หากยังไม่ตื่นอีก ก็จะต้องยามกลางวันแล้ว”

“จะเป็นอะไรไปเล่า” เชี้ยลีซิงใจดีกับบุตรสาวเป็นที่หนึ่ง และรักจนไร้ขอบเขต “ให้สาวใช้ดูแลสุขภาพอย่างดี หากตื่นขึ้นก็ทำอาหารให้นางกินเสียด้วย”

เหลืงชื่อรับคำ จากนั้นสองสามีภรรยาก็นั่งคุยกันต่อ

เชี้ยลีซิงกุมมือนางพาลงกระซิบข้างหู “เมื่อคืนข้าทำเจ้าเจ็บหรือไม่”

นั่นเป็นคำถามที่ไม่จริงจังอะไรนัก เหลืงชื่อเหลือบมองเขาและไม่ตอบคำใด

ยิ่งนางทำเช่นนี้ เชี้ยลีซิงยิ่งต้องการยัวยุ จึงถามต่ออย่างหน้าไม่อาย “ไหนๆ เจ้าก็ให้กำเนิดบุตรมาตั้งสามคนแล้ว เหตุใดไม่...”

เหลืงชื่อคิดจะผลักเขาออกไป ไม่คิดว่าจะถูกตัดกำลังเสียก่อน เขากดร่างกายลงบนเก้าอี้ตัวยาว

ทั้งสองขาดความอบอุ่นของกันและกันไม่ได้ เชี้ยลีซิงดิ่งเป็นปักผมของเหลืงชื่อ ผมนางก็สยายออก พวงแก้มทั้งสองข้างขึ้นสี น้ำติงดูตเป็นที่สุด

¹⁵ ฉางฟู คือชุดสุภาพสำหรับสวมไปทำงาน

ดังนั้นจึงไม่ควรออกไปพบผู้คนในสภาพเช่นนี้ โดยเฉพาะเมื่อนางต้องไปเป็นแขกคฤหาสน์ตระกูลหลี่ เหลิ่งซือจึงนั่งหิวผอมไหม่อีกครั้งหน้ากระຈກลายหงส์คู่รายล้อมบัว และผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็เรียกเซี่ยเฉียนและเซี่ยหรงให้เตรียมตัวออกจากจวน

ได้ยินว่านายท่านตระกูลหลี่รักการประพันธ์ เช่นนั้นต้องผูกไมตรีเช่นปัญญาชน เหลิ่งซือเลือกพู่กันไม้จื่อถ่านด้ามสลักลายนกกระสา และปั้นปักผมลายดอกไม้ซึ่งนิยมในเมืองหลวงหลากหลายแบบ เพื่อมอบให้ฮูหยินหลี่เป็นของขวัญในการทำมาความรู้จักกัน

ทั้งสองตระกูลอยู่ใกล้กันมาก เดินไม่กี่ก้าวก็ถึงคฤหาสน์ของอีกฝ่ายแล้ว

เซี่ยเฉียนได้ยินว่าต้องไปเป็นแขกของผู้อื่น นางก็กระโดดโลดเต้นอย่างยินดี เสียหายที่พู่หมิงไม่ได้ไปด้วย ไม่เช่นนั้นนางคงมีความสุขมากกว่านี้

เพราะไม่มีหนังสือแจ้งล่วงหน้า ตระกูลหลี่จึงค่อนข้างแปลกใจที่พวกเขามาเยี่ยมเยียน รีบกุสิจุจอให้บ่าวรับใช้เชิญแขกเข้ามาในคฤหาสน์

หลี่ซีซิง นายท่านตระกูลหลี่นั้นเป็นพ่อค้าผู้ร่ำรวยของชิงโจว คำขายใบชาเป็นหลัก ใบชาของเขามีความสำคัญยิ่ง หลี่ซีซิงเป็นพ่อค้าที่ฉลาดเฉลียว แวดตาดฉลาดล้ำลึก โชคดีที่รอยยิ้มของเขาดูจริงใจ ไม่ชวนให้ผู้คนอึดอัด

ส่วนซึ่งฮูหยินมีท่าที่อ่อนโยน อ่อนนุ่และเป็นมิตร นางเชื้อเชิญเซี่ยลี้ซิงกับเหลิ่งซือนั่งก่อนจะให้คนไปเตรียมชา

เหลิ่งซือรับยาสมุนไพรรจากสาวใช้ “เมื่อวานข้าเห็นไฟที่สว่างไปหมด จึงให้คนมาสอบถามถึงได้ทราบว่านายน้อยป่วยหนัก พอดีข้ามีตำรับยารักษาอาการปวดหัวตัวร้อน เพียงแค่ต้มและดื่มครบสามมื้อ วันที่สองความร้อนก็จะบรรเทาหลง”

ซึ่งชื่อทั้งตระหนกระคนดีใจ นางให้สาวใช้ไปรับยาจากอีกฝ่าย

อันที่จริงเหล่าขุนนางกับพ่อค้าไม่ใคร่คบค้าสมาคมกันนัก ทั้งที่รู้ว่าเพื่อนบ้านที่พึ่งย้ายเข้ามาใหม่นี้เป็นเจ้าเมืองแห่งชิงโจว แต่ยังไม่ถึงเวลาอัน

เหมาะสมจะไปเยี่ยมเยียน ไม่คาดคิดว่าพวกเขากลับเป็นฝ่ายมาหาก่อน สุหิณแห่งจวนเจ้าเมืองนี้มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นสตรีชั้นสูงผู้เพียบพร้อมสง่างามจู่ๆ ก็ยินยอมมอบของขวัญให้โดยไม่คำนึงถึงฐานะ นั่นทำให้คนตระกูลลีประทับใจยิ่ง

หญิงชื่อสังวาลใช้ส่งของขวัญผู้ไมตรีให้อีกฝ่าย “ข้ามากะทันหัน จึงไม่ได้เตรียมของดีๆ มามอบให้ ขอท่านทั้งสองอย่ามองเป็นเรื่องน่าขันเลย”

หญิงชื่ออดอ่ยขึ้นไม่ได้ “ของพวกนี้ล้วนหาซื้อไม่ได้ในเชิงโจว สุหิณยังอุตสาหมีน้ำใจ นี่นับว่าเป็นความโชคดียิ่งของข้า...”

หญิงชื่อเหินเห็นว่าเด็กทั้งสองนั้นหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู จึงส่งคนไปนำขนมและผลไม้ออกมาให้

ทั้งสองครอบครัวสนทนากัน กระทั่งเวลาผ่านไปครึ่งชั่วยามอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เมื่อเห็นว่าตะวันใกล้ตรงศีรษะ หญิงชื่อก็รู้สึกเป็นกังวลที่เสียเงินอยู่จวนคนเดียวจึงเตรียมตัวเอยลา แต่แล้วสตรีอาวุโสคนหนึ่งเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน “นายหญิง นายน้อยพินแล้วเจ้าค่ะ!”

หญิงชื่อนั้นรักบุตรชายมาก นางผุดลุกขึ้นทันที “เป็นอย่างไรบ้าง ตัวหายร้อนหรือยัง”

บ่าวรับใช้อาวุโสเอยตอบ “ตัวยังร้อนอยู่เจ้าค่ะ แล้วยังง้อด้วย”

หญิงชื่อกังวลใจ บุตรชายตัวร้อนมาทั้งวันทั้งคืนแล้วยังไม่ทุเลา นางนั่งลงอย่างไม่สบนิ่ง อยากจะลุกไปดูลูก แต่มีอาจเพิกเฉยต่อครอบครัวของท่านเจ้าเมือง

หญิงชื่อเหินหาที่ทุกซอกใจของอีกฝ่าย จึงเรียกเสียทรงและเสียเฉียนมาข้างกาย แล้วเอยขึ้นอย่างเหมาะสม “บุตรนั้นสำคัญมาก สุหิณซึ่งรีบไปดูแลเขาก่อนเถิด พวกเราก็จะขอลากลับพอดี”

หญิงชื่อนั้นกังวลเรื่องบุตรชายมาก จึงไม่เอยลาให้มากความ เมื่อส่งแขกตระกูลเสียแล้วก็รีบไปเรือนด้านหลังทันที

บุตรชายยังคงตัวร้อน นางไม่รู้จะทำเช่นไร เมื่อนึกถึงตำรับยาที่เหลือ-
 ซื้อมอบให้ก็ขบฟันแน่น รีบส่งคนไปต้มยา ได้แต่หวังว่าจะช่วยบุตรชายได้บ้าง
 หลังจากสมาชิกตระกูลเขี่ยกลับถึงจวน ถึงพบว่าเชี่ยเจินตื่นนอนแล้ว
 คุณหนูตัวน้อยนั่งอยู่ขึ้นบันไดประตูจวนฉวา แท้แก้มมองตรงไปยัง
 ประตู เมื่อวานนางเพิ่งมาถึงซึ่งใจว ใจจึงยังไม่สงบนัก ชวงอวี๋คะยันคะยอ
 อยู่นานสองนาน แต่นางก็ยังไม่ยอมกลับเข้าไปด้านใน

เพียงแคเห็นบิดามารดาและพี่น้อง นางก็ลุกขึ้นตะโกนอย่างยินดี “ท่าน
 แม่ ท่านพ่อ!”

เหลิ่งซื่อมองเห็นบุตรสาวแต่ไกล ท่าทีโดดเดี่ยวเหงาหงอยนั้นทำให้
 ผู้เห็นหัวใจระตุก จึงได้รับมาอุ้มนางขึ้น “เกาเกา เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ตรงนี้”

เชี่ยเจินอยู่ปากพร้อมทั้งเอ่ยขึ้น “พวกท่านเล่าไปไหน เหตุใดจึงทิ้งข้าไว้
 คนเดียว”

เหลิ่งซื่ออธิบายแก่นาง “พวกเราไปเยี่ยมเพื่อนบ้านตระกูลหลี่ตรงนี้เอง
 เจ้ากำลังหลับสบาย จึงไม่มีใครปลุกอย่างไรเล่า”

เมื่อนางรู้สาเหตุ ก็ไม่รู้สึกล้นเนื้อต่ำใจอีก จะไปหาใครนั้นนางก็ไม่เก็บ
 เอามาใส่ใจ

อารมณ์ของเด็กๆ แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ประเดี๋ยวเดียวเชี่ยเจินก็ไป
 เล่นกับเชี่ยเจียนและเชี่ยหรง ในบรรดาบุตรทั้งสามคน เชี่ยเจินซุกซนกว่าใคร
 ทั้งเสียงหัวเราะสดใส่กังวาน ยามยืมดวงตาของนางก็ยืมตาม แม่นางต้องการ
 ดาวเดือนจากฟ้า ก็คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธ

ไม่กี่วันหลังจากนั้น คู่สามีภรรยาตระกูลหลี่ก็มายังจวนตระกูลเชี่ย
 พร้อมนายน้อยหลี่อวี๋ เพราะตำรับยาของเหลิ่งซื่อ หลี่อวี๋ถึงได้อาการดีขึ้น
 ช่งซื่อจึงซาบซึ้งใจต่อตระกูลเชี่ยยิ่งนัก

ขณะเหลิ่งซื่อรับแขกอยู่ที่เรือนรับรองด้านหน้า เชี่ยเจินคิดจะพาน้อง
 สาวไปดูเสียหน่อย “อาเจียน พวกเราไปที่เรือนด้านหน้ากันเถอะ”

เชี้ยเฉียนไม่สนใจ นางคุกเข่าขุดหาไส้เดือนอยู่ใต้ต้นไม้ ก้มหน้างุ้มๆ ขณะพูด “ข้าไม่ไป พี่ใหญ่บอกให้ขุดหาไส้เดือน แล้วจะพาข้าไปตกปลา”

เชี้ยเจินกระชับเท้า “ตกปลามีอะไรน่าสนุกกัน”

เชี้ยเฉียนงงหน้าย่นถาม “แล้วเรือดำนหน้ามีอะไรน่าสนุกล่ะ”

ดวงตากลมโตทั้งสองคู่จ้องจ้องกัน เชี้ยเจินกระแทกเสียงด้วยอารมณ์ เด็กๆ “เซ่นนั้นเข้าไปคนเดียวก็ได้!”

นางเอ๋ยพลางไม่สนใจเชี้ยเฉียน จับกระบี่โปรงเดินตรงไปยังเรือดำนหน้า ชวงอวี้อยู่หน้าและเดินตามไปอย่างระอ

เชี้ยเจินเป็นเด็กกระตือรือร้นมีชีวิตชีวา ที่ไหนมีผู้คนมากนางก็จะรีบวิ่งไปหา เช่นวันนี้พอทราบว่าจะมีแขกมาที่จวนจึงคิดอยากออกไปดู นางยังเล็ดขาจิ้งลั่น เดินได้ไม่เร็วนัก กว่าจะถึงห้องโถงก็ใช้เวลาไปหนึ่งเค่อ

เสียงพูดคุ้ยดังเล็ดลอดออกมา มีเสียงท่านแม่และใครอีกคนที่นางไม่รู้จัก

เชี้ยเจินตั้งท่าเดินเข้าไปด้านใน เพียงก้าวแรกก็มีคนเดินออกมาจากด้านในพอดี

อีกฝ่ายมีใบหน้ารูปไข่ขาวนวลแลดูอ่อนโยน ขนตาอนยาวเป็นแพ ดูน่ารักกว่าเชี้ยเฉียนเสียอีก แต่ก็ค่อนข้างพอมบาง ใบหน้าซีดเซียวคล้ายเพ่งหายป่วย เชี้ยเจินกะพริบตามองซ้ำๆ เมื่อนึกขึ้นได้จึงเอ่ยถาม “เจ้าเป็นใคร”

เขาคือหลือวี่ บุตรชายคนเดียวของตระกูลหลี่ที่มาพร้อมกับช่งซือ อายุราวห้าหกขวบ ดูแล้วน่าจะสูงพอๆ กับเชี้ยเจิน

หลือวี่ถูกนางจ้องมองอย่างไม่เกรงกลัว “ข้าชื่อหลือวี่”

เชี้ยเจินเข้าใจว่าอีกฝ่ายแซ่หลี่ชื่อ ‘อวี่’ ที่หมายถึงหยก เนื่องจากชื่อท่านแม่ของนางก็มีคำว่า ‘อวี่’ ซึ่งหมายถึงหยกเช่นกัน นางจึงคิดว่าเป็นเด็กหญิง เนื่องจากอีกฝ่ายมาเป็นแขก จึงควรมีไมตรีจิตด้วย “เจ้าหน้าตางดงามจริงๆ ปีนี่ข้าอายุห้าขวบ เจ้าละ ข้าเรียกเจ้าว่าน้องหญิงอวี่ดีหรือไม่”

ใบหน้าหลือวี่ซีดเผือด ลักพักเขาจึงพูดขึ้น “ข้าไม่ใช่ น้อง”

เสียเงินเปลี่ยนความคิดอย่างรวดเร็ว “พี่หญิงเสียอวี?”

ไม่แปลกที่เสียเงินจะมองข้าม เพราะหลอว์มีบุคลิกอันค่อนข้างงดงาม ผู้มองล้วนมุ่งความสนใจไปที่ใบหน้า ไม่สนใจเสื้อผ้าที่เขาสวม อีกทั้งเขาเพิ่งฟื้นตัวจากอาการป่วยหนัก เมื่อสวมชุดสีน้ำเงินอ่อนยิ่งดูอ่อนหวานมากขึ้น...

หลอว์รำคาญจึงแก้ไขคำให้ถูกต้อง “อวีคือฟุอวี หมายถึงมั่งมีร่ำรวย ไม่ใช่ทั้งพี่หญิงหรือน้องหญิง เจ้าสมควรเรียกข้าว่าพี่หญิง!”

เมื่อเสียเงินเข้าใจที่อีกฝ่ายพูด ดวงตาก็พลันเบิกกว้างอย่างเหลือเชื่อ เด็กหญิงที่งดงามนี้แท้จริงเป็นเด็กชาย

นางไม่เชื่อ!

เสียเงินรู้สึกมีนัยน์ จำได้ว่านางเคยอาบน้ำกับพี่ใหญ่เสียทรงเมื่อยังเล็ก เห็นจุดแตกต่างกันของทั้งหญิงและชาย นางจึงยื่นมือไปแตะช่วงขาภายในของหลอว์อย่างไม่ทันคิด

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ความเจ็บบปถคลุมไปทั่วทั้งทางเดิน

เสียเงินรีบชักมือกลับ “โอ๊ะ...”

เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าของหลอว์เจือสีเขียวและสีแดง นัยน์ตาลุกวาวราวกับจะจับนางกินลงท้องก็ไม่ปาน

ساب ปรปักษ

หลือวีไม่ได้พูดโกหก เขาเป็นบุรุษอย่างแท้จริง

ทั้งสองคนมีอายุไม่ห่างกันนัก เขาแก่กว่าเชี่ยจินเพียงครึ่งปี เหตุเพราะร่างกายอ่อนแอและป่วยบ่อย รวมถึงร่างกายเด็กชายเจริญเติบโตช้ากว่าเด็กหญิง เขาจึงตัวเตี้ยกว่านางเล็กน้อย ดังนั้นไม่น่าแปลกใจ เมื่อแรกเห็นนางจึงคิดว่าเขาเป็นน้องสาว

ความจริงที่ชัดเจนเช่นนี้ทำให้เด็กทั้งสองเกือเขินกันเล็กน้อย

เชี่ยจินแม้ยังเด็ก แต่หลังจากสัมผัสตัวผู้อื่นอย่างถือวิสาสะก็รู้สึกเสียใจเล็กน้อย นางโพล่มือไปด้านหลัง ก่อนพูดเสียงอู้อี้ “อย่ามาโทษข้านะ ใครใช้ให้เจ้าดงามเช่นนี้เล่า...”

ไม่ม่ายนักที่สีหน้าของหลือวีจะกลับคืนสู่ปกติ เมื่อได้ยินประโยคเช่นนี้หน้าก็เขียวอีกครั้ง “ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ไม่สามารถ...” ยังไม่ทันกล่าวจบประโยคดี เขาก็หยุดชะงักไป

เขามาที่นี่ในฐานะแขกผู้มาเยือนพร้อมมารดา นั่งอยู่ในห้องโถงร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว กระทั่งต้องการเข้าสูขางจึงเดินตามสาวไปออกมา ไม่คาดว่าจะเป็นเจอเด็กน้อยที่หยาบคายเช่นนี้

เชี่ยเจินรู้ดีว่าตนผิด นางคุ้นชินกับการอดอ้อนอย่างชาญฉลาด ยามนี้จึงไม่คิดมาก ความือของหลี่วี่ พลังเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เจ้าอย่าโกรธเลย เดี่ยวข้าจะร้องเพลงให้ฟังดีหรือไม่”

น้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลผสานกับรอยยิ้มแสนหวาน ทำให้หลี่วี่ ตระหนักได้ว่านางน่ารักเกินใคร แต่ในใจเขาพลันกังวข้อง นางน่ารักแล้วอย่างไรเล่า ยังกล้าจับเนื้อต้องตัวเขาอยู่เช่นนี้!

เมื่อเห็นว่าหลี่วี่ไม่มีทีท่าปฏิเสธ เชี่ยเจินจึงพาเขามาที่ทางเดินและเริ่มร้องเพลงด้วยน้ำเสียงสดใส “เจ้าถัวขาว ข้ากลับมาแล้ว...”

นางเรียนรู้เพลงนี้ระหว่างทางมาซึ่งใจ ขณะกลุ่มเด็กข้างทางวิ่งข้ามถนน ได้พากันร้องเพลงนี้ เชี่ยเจินจดจำได้ทันที น้ำเสียงนางนั้นนุ่มนวลไพเราะ ส่อสำเนียงว่าเกิดในเมืองหลวง ทั้งอ่อนหวานกว่าเด็กทางใต้ ยามเอื้อนเสียงทำให้หัวใจผู้คนคล้อยตามร่วมขับขาน

มือหลี่วี่ยังคงถูกนางจับแกว่งไปมา เขาไม่เต็มใจตั้งแต่แรก และไม่รู้สึกรักดีไปกับนางด้วย ครั้นจ้องมองใบหน้านาง ถึงได้รู้ว่าดวงตาสีดำเปล่งประกายมองเขาอย่างใจจดใจจ่อ ครู่เดียวใบหน้านั้นพลันเปลี่ยนเป็นสีแดง และเบือนหนีไปทางอื่น

“ไปที่ใด ไปที่แม่น้ำ ในแม่น้ำมีปลาหมู...”

ลมหนาวพัดพาผ่านมา กลีบดอกฉงยงฮวาล่องลอยมาตามสายลม กลิ่นหอมฉุนเจือกลิ่นกายของเด็กหญิง หลี่วี่รู้สึกปวดคอจึงต้องหันหน้ากลับมาอีกครั้ง เขาเห็นนางให้ความสนใจแก่ดอกฉงยงฮวาภายในลานบ้าน ใบหน้านั้นขาวราวกับไข่มุก แตกต่างจากเด็กหญิงคนอื่นที่เขาเคยพบเจอ ไม่มีใครงดงามได้อย่างนางสักคน ทั้งขาวใสราวกับแก้ว ช่างไร้ที่ติเสียจริง

นางงดงามก็ใช้อยู่หรอก แต่ขาดความคิดความอ่านไปเสียหน่อย

ความอัดแน่นบริเวณช่องท้องพลันแล่นเข้ามา หลี่วี่ระลึกถึงเรื่องสำคัญที่ต้องทำทันที จึงคิดปล่อยมือออกจากนาง “ข้าอยากไป...”

สุชา...

เสียเงินไม่ยอมปล่อยเขา และกังวลเล็กน้อย “เจ้ารอเดี๋ยวสิ ข้ายังร้องไม่จบเลย...”

เมื่อถูกขัดจังหวะ นางก็เอ่ยขึ้นมาก่อนจะร้องเพลงต่อ หล่อวีไ้แทบร้องให้ แม้ว่าเพลงไพเราะน่าฟัง แต่เขามีเรื่องเร่งด่วนกว่าการฟังเพลงของนาง!

เขาเพิ่งหายป่วย ยังไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงมากนัก ดิ้นสองสามคราก็มีอาจ หลุดพ้นอ้อมมือมารของนางได้

สาวใช้ทั้งสองฝ่ายต่างก็ลำบากใจ เด็กทั้งสองเป็นบุตรของเจ้านาย ไม่อาจขัดใจหรือทำให้ขุนเคืองได้ พวกนางจึงไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

ท้ายที่สุดสาวใช้ของหล่อวีก็เดินเข้ามาเอ่ยอย่างสุภาพ “คุณหนูรอง นายน้อยของพวกเรา...”

แต่ก็สายไปเสียแล้ว ยามนี้หล่อวีทนไม่ไหวอีกต่อไป

เสียเงินยังไม่ทันตั้งตัว หล่อวีก็ผลักรางออกพร้อมเอ่ยอย่างโกรธเคือง “อย่ามาแตะต้องตัวข้า!”

เสียเงินถูกปลักจนผละออกไปสองสามก้าว ชาวอวีรีบมาจับตัวนางจากด้านหลัง ป้องกันไม่ให้ล้มลงกับพื้น

นางมองหล่อวีเดินจากไปอย่างฉงน แล้วหันมามองชาวอวี “ทำไมเขาถึงโกรธ”

ชาวอวีกระแอมไอเล็กน้อย เด็กๆ ต่างก็มีศักดิ์ศรี เพียงมองปราดเดียว ก็รู้ว่าหล่อวีทะเลาะตัวสูง นางจึงเลือกที่จะปกปิดความจริง “นายน้อยหล่อกำลังชอบฟังเพลงกระมังเจ้าคะ”

เสียเงินพยักหน้าขณะครุ่นคิด ไม่ชอบก็ไม่ชอบสิ แต่บอกนางสักคำไม่ดีกว่าหรือ

เด็กหญิงคิดว่าตนก็ร้องเพลงเพราะอยู่นะ

ในห้องโถง เพียงเห็นหล่อวีหน้าตาซีดเซียวกลับมาซ่งซื่อก็ตกใจ เหตุใดสีหน้าบุตรชายไม่สู้ดีนัก จึงรีบถามสาวใช้ว่าเกิดเหตุใดขึ้น เพราะเกรงใจ

เหลืงชื่อที่หนึ่งอยู่ สาวใช้จึงตอบอย่างไม่เต็มปากเต็มคำนัก “นายน้อยพบกับคุณหนูรอร...”

หลือวีปรายตามองนางก่อนสั่งให้เงียบเสีย สาวใช้จึงหุบปากสนิท เขาหยุดอยู่ตรงหน้าซึ่งชื่อ กัมหน้าลงแล้วเอ่ยขึ้น “ท่านแม่ ข้ารู้สึกไม่ว่าสบาย พวกเรากลับกันเถอะ”

หลือวีเปลี่ยนเป็นคนละคนเมื่อออกไปด้านนอก แต่ซึ่งชื่อไม่รับรู้เรื่องราวใด เมื่อได้ยินเช่นนี้จึงตะหง่านปากบุตรชายอย่างหวั่นใจ “ตัวร้อนอีกแล้วหรือ”

เมื่อไม่มีสัญญาณอาการไข้ ซึ่งชื่อจึงถอนใจ ก่อนหันไปยิ้มให้เหลืงชื่อ “เด็กๆ ยังไม่ว่า่อยรู้ความ ทำให้สูญหิณลำบากเสียแล้ว หากไม่ว่าได้ตำรับยาของสูญหิณในครั้งก่อน เกรงว่าอาการของอวีเออร์คงไม่ว่าเท่าตอนนี”

เอ่ยเสร็จนางก็สั่งให้หลือวีขอบคุณเหลืงชื่ออีกครั้ง

แม่ไม่มียาพวกนั้นหลือวีก็ไม่ว่าถึงแก่ความตาย แต่ไม่ว่าอาพันตัวเร็วได้ขนาดนี้ และอาจตัวร้อนนอนจมอยู่ด้วยซ้ำ ใครจะรู้เลว่ามันอาจร้อนจนเผาสมองเขามอดเป็นจุนเลยก็ได้ ดังนั้นซึ่งชื่อแสดงความซาบซึ่งต่อตระกูลเซี่ยเช่นนี้ ใว่าจะไม่มีเหตุผล

เหลืงชื่อส่ายหน้า “ไม่ว่าต้องขอบคุณข้าข้าหรือก อย่งไรเสียเราก้เป็นเพื่อนบ้านกัน การช่วยเหลืงก็อยู่กันล้นสมควรแล้ว” หลือวียังคงกัมหน้าไม่ว่าพูดไม่ว่า “เมื่อครุ่นนายน้อยเพิ่งบอกว่าไม่ว่าสบาย ไม่ว่าเชิญหมอมามาตรวจดูเสียหน่อยหรือ”

หัวใจของซึ่งชื่ออบอวลด้วยความอบอุ่น นางประคองบุตรชายลุกขึ้นยืนพร้อมเอ่ย “ขอบคุณสูญหิณมากที่ปรารภนาดี แต่ข้ายังมีหมอดีๆ อยู่... นี้ก็ผ่านมานานพอสมควร ข้าคงต้องขอตัวลากลับแล้ว” พวกนางมาที่นี้ได้พักหนึ่ง กระทั่งล่งเข้าเวลาอาหารมื้อกลางวัน

เดิมทีเหลืงชื่อตั้งใจจะเชิญซึ่งชื่อร่วมมื้ออาหาร ไม่ว่าคาดว่านางต้องการกลับก่อน จึงไม่ว่ารังอีกฝ่ายไว้

ยามซึ่งจะจากไป เชียเงินกลับโผล่มายืนอยู่ข้างๆ เหลิงชื่อ ดวงตา เมล็ดซึ่ง¹⁶ กระพริบปริบๆ จ้องมองซึ่งชื่ออย่างใครรู้ ครั่งก่อนที่ไปเยี่ยมเยียน คฤหาสน์ตระกูลหลีนางไม่ได้ไปด้วย เหลิงชื่อจึงแนะนำให้รู้จักอีกฝ่าย “เกาเกา นี่คือน่าน้ำซ่ง”

เชียเงินเอ่ยเสียงดังอย่างรู้ความ “น่านน้ำซ่ง”

เจ้าก้อนเกี้ยวน้อยที่ขาวราวหยกสลักจุ่มๆ ก็โผล่มา เกือบทำให้ซึ่งชื่อไม่ ยากกลับคฤหาสน์ ตระกูลเชียนี่ได้รับพรพิเศษ สมาชิกล้วนงดงามจนทำให้ ผู้คนรู้สึกละอายใจ

เหลิงชื่อเอ่ยขึ้น “ส่วนนี่คือนายน้อยแห่งตระกูลหลี่ แก่กว่าเจ้าครึ่งปี เรียกเขาว่าท่านฟี่ลี”

เชียเงินพยักหน้า “ท่านฟี่เสี่ยววี่”

สีหน้าของหลี่วี่แปรเปลี่ยนไปมา คิดถึงความอับอายตอนอยู่ต่อหน้า นาง จากนั้นเขาไม่คิดจะพบพานอีก

เมื่อบุตรชายไม่เอ่ยตอบ ซึ่งชื่อจึงยิ้มอย่างลุ่มๆ เก๊ๆ “อวี่เออร์ซื่ออาย ไม่ ค่อยพูดกับใครนั้ คุณหนูรองอย่าแปลกใจ วันหน้าเมื่อคุ้นเคยกันแล้ว เขาก็ จะพูดจาเยอะขึ้นเอง”

เชียเงินไม่คิดเล็กคิดน้อยลัคนิดเดียว “ท่านฟี่เสี่ยววี่เกิดมารูปร่าง แม้ ไม่พูดไม่จา เขาก็ยังงดงามอยู่ดี”

หลี่วี่ไม่ต่างจากแมวที่ถูกเหยียบหาง จึงถลึงตาดจ้องนาง

เชียเงินหยุดอยู่ตรงหน้าประตูจวนพร้อมรอยยิ้มน่ารักยิ่งกว่าใคร และ เอ่ยชวนผู้มาเยือนให้มาที่จวนนางอีก ซึ่งชื่อตกปากรับคำ ก่อนก้าวเข้าไปใน คฤหาสน์ตระกูลหลี่

เมื่อหลี่วี่กลับถึงคฤหาสน์ก็มีคนส่งเข้าห้องพร้อมเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เขา ตัดสินใจเด็ดขาดว่า จากนั้นจะไม่คบค้าสมาคมกับตระกูลเชียนี่อีก โดยเฉพาะ

¹⁶ เมล็ดซึ่ง คือเมล็ดแอปริคอต

เด็กหญิงคนนั้น ต่อให้นางน่ารักหรือร้องเพลงเพราะ เขาก็ไม่ชอบนางอยู่ดี!

หลังจากส่งแขกแล้ว เชียเจินก็กระโดดโลดเต้นกลับมาที่ห้องโถงพร้อม
 เหลิ่งซือ ยังไม่ทันไรเหลิ่งซือก็หยุดเดินพลางเอี้ยวตัวมองนางด้วยสีหน้ายาก
 จะคาดเดา “เกาเกา เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เซียเจินงุนงงและกะพริบตากลมโตะ “ท่านแม่หมายถึงสิ่งใดหรือ”

เหลิ่งซือนึกถึงท่าทีของหลิววี่เมื่อครู่ มีหน้าซำยังมึนประโยคที่สาวใช้
 ตระกูลหลี่พูดค้างไว้ “เจ้าพบกับนายน้อยหลี่แล้วหรือ”

เด็กหญิงพยักหน้าพลางชี้ระเบียงทางเดิน “ข้าพบเขาตรงนั้น”

เช่นนั้นนางก็พอจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหลิววี่ถึงมีท่าทีผิดปกติ บุตรสาว
 ตัวดีคงยั่วยุให้ผู้อื่นโกรธ เหลิ่งซือถอนหายใจ เกาเกาของนางทั้งฉลาด ชุกชุน
 และร้ายกาจตั้งแต่ยังเด็ก แต่แล้วอย่างไร ท้ายที่สุดแล้วบุตรสาวก็สร้างทำตัว
 ไร้เดียงสาดูน่าสงสาร ทำให้มารดาที่คิดจะอบรมสั่งสอนต้องใจอ่อนอยู่ร่ำไป

ในทีแรก เหลิ่งซือคิดเพียงว่าเด็กทั้งสองคงเล่นสนุกกันธรรมดา แต่มา
 รู้ทีหลังว่าเรื่องไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อได้ฟังจากปากของชวงอวี่

เจ้าหนูเกาเกาคณนี่...

ไม่น่าแปลกใจเลยที่วันนั้นใบหน้าของหลิววี่จะซีดเผือดจนน่าตกใจ!

เด็กน้อยที่น่าสงสาร... เดว่านั่นคงทำให้เขาไม่พอใจมากทีเดียว

เหลิ่งซือเดาไม่ผิด จากนั้นราวสองเดือน แม้ช่งซือมาเยี่ยมเยียนบ่อย
 ครั้ง แต่กลับไม่พบหลิววี่อีก

เซียเจินถามอย่างสงสัยใคร่รู้ “ท่านน่าช่ง เหตุใดท่านพี่เสียอวี่ถึงไม่มา
 ด้วยเจ้าคะ”

ช่งซือนึกถึงท่าทางยืดอกของบุตรีชาย นางจึงยิ้มอย่างสุภาพ
 “เขาร่างกายไม่แข็งแรง ยังต้องพักฟื้นอยู่บ้านนะ”

เซียเจินพยักหน้าตอบอย่างเข้าใจ และไม่ถามถึงอีก

หลังจากนั้นสองเดือน อากาศร้อนอบอ้าวก็หายไป เมื่อเข้าสู่ต้นฤดูใบไม้ร่วง อากาศก็เย็นขึ้นมากทีเดียว

ช่วงแรกที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งในเชิงโจว เซี่ยลี่ซิงทำงานหนักจนกระทั่งการงานเสร็จสิ้น เมื่อทุกอย่างเข้าที่จึงเริ่มผ่อนคลายมากขึ้น ครั้นคิดจะพาครอบครัวไปเที่ยวเล่นแถบนอกเมือง ก็ได้รับเทียบเชิญจากเกาซิงแห่งตระกูลเกา ผู้เป็นเจ้าหน้าที่สารบัญชีสังกัดการทหาร อีกไม่นานจะถึงวันคล้ายวันเกิดครบเจ็ดสิบปีของมารดาเขา ในจวนมีงานเลี้ยงใหญ่โต จึงเชิญข้าราชการในเชิงโจวเข้าร่วมไม่น้อย

ตระกูลเซี่ยเพิ่งย้ายมาเชิงโจว และต้องย้ายไปมาอีกหลายครั้ง จึงคิดใช้โอกาสนี้พบปะทำความรู้จักผู้คนให้มากขึ้น เซี่ยลี่ซิงแจ้งให้หญิงชื่อทราบ นางก็จัดเตรียมของขวัญวันเกิดและเสื้อผ้าทันที

ในวันที่สิบเจ็ดเดือนเจ็ด เด็กทั้งสามคนถูกลูกแต่เข้าตัว

เซี่ยเจินยังงัวเงียอย่างเห็นได้ชัด นางมุดตัวเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของหญิงชื่อ “ท่านแม่ เหตุใดต้องตื่นช้าขนาดนี้...”

หญิงชื่อบ๊อบแก้มคนถามเบาๆ ลังให้ซวงอวี๋และซวงเยี่ยนพานูตรสาวทั้งสองไปอาบน้ำล้างหน้า ส่วนนางนั้นไปเลือกเสื้อผ้าในตัว

วันนี้พวกนางต้องปรากฏตัวครั้งแรก จำต้องแต่งกายอย่างงดงามที่สุด

สี่

แขก

เหลืงชื่อไม่ได้วางแผนหาสามีให้บุตรสาวในชิงโจว แต่ยังปรารถนาให้บุตรสาวเป็นที่รู้จักแก่คนทั่วไป นางจึงไม่อาจยอมให้จวนตั้งกั่วงเสียหน้าได้ ผ่านไปครู่หนึ่งก็เลือกอาภรณ์ตัวใหม่ให้แก่เซี่ยเจินและเซี่ยเจียน ผ้าแพร่นั้นได้มาจากเมืองหลวง ในชิงโจวแม้มีเงินทองมากมายแต่ก็ไม่อาจหาซื้อผ้าเซียงอวินชา¹⁷ ได้ ผ้าผืนนี้ตัดเสื้อตัวสั้นได้ถึงสองตัว บุตรสาวทั้งสองสวมได้พอดี นอกจากนี้นางยังให้เซี่ยเจินสวมกระโปรงสีแดงลายอิงเถา¹⁸ และมอบกระโปรงสีเขียวอ่อนให้แก่เซี่ยเจียน

เหลืงชื่อยังทำเลืงคลุมสีทองฟ้ายามหลังฝนพริ้วให้แก่เซี่ยหรงอีกด้วย นางเป็นคนยุติธรรมมาก ไม่เคยเลือกปฏิบัติต่อลูกคนใดเป็นพิเศษ แต่ต่อให้มารดาไม่เป็นเช่นนั้น เซี่ยหรงก็ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับน้องสาวที่รักทั้งสองอยู่แล้ว

เซี่ยเจียนและเซี่ยเจินยืนรอล้างหน้าอยู่หน้าอ่างทองเหลือง เด็กทั้งสอง

¹⁷ เซียงอวินชา คือผ้าแพรบางชนิดหนึ่งของมณฑลกว๋างตุ้ง

¹⁸ อิงเถา คือเซอรรี่

ยังเล็กไม่อาจวักน้ำมาล้างเองได้ จึงต้องให้หรือสาวใช้จัดการ เชื้อเงินล้างหน้าเสร็จอย่างรวดเร็ว แต่เชื้อเงินแก้มึงหยดน้ำใส่หน้านางแล้วหัวเราะ “น้องสาวของข้าเป็นเจ้าดอกไม้น้อย เดี่ยวข้าจะรดน้ำเจ้าเอง”

เชื้อเงินต้องล้างหน้าอีกรอบ ก่อนเอ่ยอย่างไม่พอใจ “พี่หญิงนิสัยไม่ดี”

เด็กน้อยคิดจะเอาคืน ทว่าโดนเชื้อเงินแก้มึงซ้ำแล้วซ้ำเล่า สุดท้ายตุ้กตาน้อยทั้งสองก็เล่นกันแล้วส่งเสียงหัวเราะลั่น

เพียงล้างหน้าก็ใช้เวลาร่วมหนึ่งเคอ แล้วทำอย่างอื่นจะอีกนานเท่าใด เหลืองซื่อถอนใจอย่างระอา นางหันไปเอ่ยกับเชื้อหญิง “ท่านพ่อของเจ้าไปเรียกรถม้า อีกครู่หนึ่งคงกลับมา เจ้าไปดูเกาเกากับเชื้อเงินให้ล้างหน้าบัวปากให้เรียบร้อยก่อนเถิด”

เชื้อหญิงพยักหน้า

เมื่อพี่ชายมาใกล้เด็กทั้งสองก็สงบเสียงขึ้นทันที เชื้อเงินเดินมาดึงแขนเสื้อเขาแล้วเอ่ยประจบประแจง “พี่ใหญ่มาล้างหน้าให้ข้าสิ ข้าจะไม่เล่นอีก”

ในสายตาของพวกนาง แม้ว่าพี่ชายดูน่าเกรงขาม แต่ท้ายที่สุดแล้วก็แค่พี่ชายธรรมดา เพียงพวกนางซื่อสัตย์กับเขา ไม่ว่าร้องขอลสิ่งใดเขาก็พร้อมรับปากทั้งนั้น

และเป็นไปตามคาดหมาย เชื้อหญิงรับผ้าที่เปียกครึ่งผืนมาจากมือของชวงอวี เขาคุกเข่าแล้วใช้ผ้าที่แห้งซับดวงตาและจมูกของเชื้อเงิน “คราวหลังอย่าแก้มึงอาเจียนอีกล่ะ”

ครั้งนี้เชื้อเงินเป็นเด็กดีมาก นางไม่แค้นแต่จะขยับ ดวงตาคุ้ยกลมโตลิ้นด่าสนิทดูราวกับน้ำบริสุทธิ์ใสสะอาด “ข้าไม่ได้แก้มึงนางเสียหน่อย ข้าเล่นกับนางต่างหาก” นางหันไปหน้าซาลาเปาน้อยๆ อันนวลผ่องมองไปทางเชื้อเงิน “ใช่หรือไม่อาเจียน”

น้องสาวเออตอบพร้อมกับพยักหน้ารัวๆ

ในช่วงวิกฤติเช่นนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่าการรวมกันไปดพี่ชาย

เสียหยังไม่เอื่อยอะไรอีก เขาอุปการะเสียเงินและล้างหน้าให้เสียเงินต่อเสร็จแล้วก็สอนพวกนางใช้เกลือและป้อเหอ¹⁹ ทำความสะอาดฟัน เสียเงินตั้งใจมาก ในด้านนี้นางแตกต่างจากเด็กคนอื่น เพราะให้ความสำคัญแก่การดูแลสุขภาพ รักสวยรักงามตั้งแต่เด็ก ช่างพิถีพิถันยิ่งนัก

เมื่อดูแลพวกนางจนสะอาดสะอาดแล้ว ชวงอวีและชวงเยียนก็แต่งตัวให้เด็กทั้งสองด้วยชุดใหม่เอี่ยม จากนั้นสวมฉางมิงส์²⁰ ให้ ความจริงเด็กน้อยไม่ต้องหวีผมและเกล้าผมวavyซับซ้อน แค່ทรงดอกบัวตูมธรรมดาก็น่ารักและอ่อนโยนที่สุดแล้ว ชวงอวีประดับผมดอกบัวตูมด้วยโซ่ทองลูกปัดประดับดอกไม้สุดท้ายก็มีความคิดแปลกๆ แวบเข้ามาในหัว จึงแต้มจุดชาดสีแดงตรงหว่างคิ้วของเสียเงิน ส่วนเสียเงินมีผมปรกหน้าผากจึงไม่แต้มชาดเหมือนพี่สาว

เสียเงินมองจากกระจกเห็นสีชาดไม่เข้มข้นจึงพอรับได้ เมื่อแต้มชาดสีแดงลงบนใบหน้าประหนึ่งถูกแกะสลักของนาง อีกทั้งผมทรงดอกบัวตูมยิ่งดูน่ารักน่าชังเพิ่มขึ้นไปอีก

เมื่อบุตรสาวแต่งตัวเสร็จ เหลืองซื่อก็เปลี่ยนเสื้อผ้ามานั่งลงหน้ากระจกทองเหลือง ประทับใจมอย่างประณีต เกล้าผมวavyสูงติดเครื่องประดับศีรษะไข่มุกและหยก นางช่างงดงามดุจเทพธิดา

เสียเงินซึ่งรออยู่หน้าประตูหนึ่ง ภรรยากับลูกๆ ก็ออกมาจากข้างใน

เมื่อจ้องมองเหลืงซื่อ ดวงตาของเขาก็เปล่งประกาย ครั้นมองลงด้านล่าง บุตรสาวทั้งสองก็งดงามถึงขั้นผู้คนต้องจ้องมองตาไม่กะพริบ โดยเฉพาะเสียเงินน่ารักเป็นพิเศษ ปกตินางสวยงามน่ารักเป็นทุนเดิม ยิ่งแต่งตัวเช่นนี้เขายิ่งชื่นชอบมากขึ้น

¹⁹ ป้อเหอ คือมินต์

²⁰ ฉางมิงส์ เป็นของมงคล มีลักษณะคล้ายแม่กุญแจ เอาไว้สวมคอให้เด็กๆ เพื่อให้มีชีวิตยืนยาว

เขี่ยเงินจูงมือเหลืงซื้อเดินไป พร้อมก้มหน้าเล่นหูอี๋ลั่วสี่เงินจุดฟ้าและ
จางมิ่งลั่วหมู่เมฆา เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเขี่ยลี้ซิง นางจึงกางแขนวิ่งเข้าหาบิดา
“ท่านพ่อ!”

เขี่ยลี้ซิงรีบคุกเข่าลงรับ ก่อนลูบศีรษะนางอย่างรักใคร่ “เหตุไฉนยังดู
เหมือนไม่ตื่นเล่าลูกรัก”

นางถือโอกาสซุกอ้อมกอดบิดา แล้วอดอ้อนอย่างน่าสงสาร “ก็ท่านแม่
ปลุกข้ากับอาเจียนตั้งแต่เช้า ท่านพ่อ ช่างวัง...”

เหลืงซื้อมองบุตรสาวผู้ฟุ้งเรื่องตื่นนอนในอ้อมกอดสามี แล้วก็หัวเราะ
อย่างเอ็นดู ตัวเล็กแค่นี้ก็หัดซี้ฟุ้งเสียแล้ว ช่างฉลาดเฉลียวจริงเชียว

เขี่ยลี้ซิงหัวเราะว่าพลางอ้อมนางขึ้นรถม้า “เช่นนั้นค่อยหลับบนรถม้าเถิด
ลูกรัก กว่าจะถึงจวนตระกูลเกาเค่งใช้เวลาอีกสักพัก พวกเราไม่เร่งรีบอยู่แล้ว”

เขาหันไปอ้อมเขี่ยเจียนต่อ รอจนบุตรสาวผู้อ่อนหวานทั้งสองขึ้นรถม้า
เรียบร้อยแล้ว เขาก็หันไปมองเหลืงซื้อ “เมื่อเช้าเจ้าคงเหนื่อยนาดูใช่หรือไม่”

เหลืงซื้อตอบกลับ “เอื่อยอะไรเช่นนั้นเล่า เกาเกากับเขี่ยเจียนล้วนเป็น
บุตรสาวที่ซำรัก ข้าจะเหนื่อยกับพวกนางได้อย่างไร”

เขี่ยลี้ซิงได้ยินนางพูดจาเช่นนั้นก็ไม่ใส่ใจ ทั้งยังเอื่อยอย่างหน้าไม่อาย “แล้ว
ข้าไม่ได้รักเจ้ามากพอหรืออย่างไร”

เขี่ยหรงผู้ยืนอยู่ข้างๆ รีบเดินผ่านทั้งคู่ไปนั่งรถม้าคันหลังด้วยสีหน้า
เรียบเฉย ราวกับไม่ได้ยินบทสนทนานั้น

เขี่ยลี้ซิงปกปิดความอับอายไม่มิด “เจ้าเด็กคนนี่”

เหลืงซื้อผลักเขาไปหนึ่งครั้ง “ยังไม่รีบไปอีก ข้าอีกหน่อยก็จะสายแล้ว
นะ”

เขี่ยลี้ซิงจึงขึ้นไปนั่งรถม้าคันหลัง รถม้าทั้งสองค่อยๆ ขยับตัวมุ่งหน้า
ไปยังจวนตระกูลเกา

หลังจากคนตระกูลเขี่ยออกเดินทาง ด้านข้างประตูอุทยานตระกูลเหลืง
ก็ปรากฏเงาร่างคนผู้หนึ่ง

หลังมองรถม้าค่อยๆ วิ่งออกไปจนลับตา หล่อก็ถอนใจเบาๆ ยังกดีที่พวกนั้นไม่เห็นเขา วันนี้คุณหาสน์ตระกูลหลี่ก็ได้รับเทียบเชิญเช่นกัน หล่อซึ่งกับเกาซึ่งรู้จักกันมานาน คนหนึ่งค้าขาย คนหนึ่งรับราชการ หลายสิบปีนี้ไปมาหาสู่กันไม่เคยขาด คุณหาสน์ตระกูลหลี่ไปเป็นแขกของจวนตระกูลเกาหลายครา แต่มีเพียงครั้งนี้ที่หล่อวัยอยากปฏิเสธ

เขาไม่ยอมยกพบเสียเงิน

เมื่อคิดถึงความทรงจำที่เขาฉีรูดทางเกวต่อนาง เขาก็เกลียดจนไม่ยอมเจอหน้าอีก แต่บ้านใกล้กันแค่นี้ บางครั้งนางเสียงดังอยู่ในสวน เขาก็ได้ยินชัดเจนน เหตุใดจึงบอกได้ว่าเป็นเสียงนาง นั่นก็เพราะวันที่นางร้องเพลงให้เขาฟัง น้ำเสียงอันไพเราะนั้นได้ยินเพียงนิดเดียวก็จดจำได้แล้ว

ช่วงเช้าเดินออกมามองบุตรชายที่ยืนอยู่หน้าประตู “อวีเออร์ มองอะไรอยู่ล่ะ”

“เปล่าขอรับ ไม่มีอะไร”

ช่วงชื่อย่อมไม่เชื่อ เด็กคนนี้ปกติมีท่าทีเฉยเมยไม่แยแสสิ่งใด หากไม่มีอะไร เขาจะมองอยู่หน้าประตูนานสองนานทำไม นางมองตามแต่ไม่พบสิ่งใดจึงไม่ถามต่ออีก “หากเตรียมตัวเสร็จแล้ว พวกเราก็ไปกันเถอะ”

หล่อซึ่งเดินตามออกมา เขาโอบบุตรชายเดินไปขึ้นรถม้าพร้อมเสียงหัวเราะ

ตลอดการเดินทางเสียเงินหลับบายอยู่ในอ้อมกอดของเหลิ่งซือ
กระทั่งถึงจวนตระกูลเกา เหลิ่งซือจึงบีบแค้นปลุกนาง “เกาเกา พวกเราถึงแล้ว”

เสียเงินเองก็ตื่นขึ้นมาเช่นกัน “ท่านแม่ ท่านแม่...”

เสียเงินขี้ตา มือหนึ่งจับมือเหลิ่งซือ ส่วนอีกมือจูงน้องสาวลงจากรถม้า เบื้องหน้าคือจวนตระกูลเกาที่แสนโอ่อ่า สูงใหญ่กว่าจวนตระกูลเสีย ทว่าไม่อาจเทียบกับจวนตั่งกั๊วกง มองปราดเดียวก็รู้ว่าล้วนสร้างจากทอง เงิน และหยกเป็นพะเนินเทินทึก

ประตูใหญ่ทาสีแดงเงาวับ แม้กระทั่งห่วงเกาะประตูทองเหลืองยังเคลือบทอง

บริเวณประตูมีรถม้าจอดอยู่ไม่น้อย ดูเหมือนว่าคนตระกูลเซียไม่ได้มาเร็วจนเกินไป ยังมีผู้อื่นมาถึงแต่เช้า บ่าวรับใช้ตรงทางเข้าเห็นเทียบเชิญก็ต้อนรับเข้าจวนอย่างสุภาพ เชียลีซิงส่งกล่องของขวัญให้ “ได้เท่าเก่าแล้ว?”

บ่าวรับใช้รับกล่องของขวัญแล้วกล่าว “ได้เท่าต้อนรับแขกอยู่ที่ห้องประติยฐานน้อยจะพาท่านไปขอรับ”

เหลืออีกหนึ่งชั่วโมงก็จะถึงเวลางานเลี้ยง เหล่าบุรุษร่วมดื่มชาพูดคุยกันในห้องโถง ส่วนเหล่าสตรีมีสาวใช้นำไปกล่าวอวยพรฮุยอินผู้เฒ่าในห้องเรือนด้านหลัง เนื่องจากผู้คนมากมายไม่อาจต้อนรับได้เพียงพอ ฮุยอินผู้เฒ่าจึงโยกย้ายไปยังศาลาแปดเหลี่ยมที่สวนด้านหลัง เหล่าสตรีจะได้นั่งชื่นชมทัศนียภาพอันงดงาม และมวดดอกไม้หลากสีสวยสดงดงาม

สาวใช้ชุดสีเขียวนำพวกนางไปพบหญิงชราวัยเจ็ดสิบปีซึ่งนั่งอยู่ในศาลา “ฮุยอินผู้เฒ่าเจ้าคะ ฮุยอินเซียมาแล้วเจ้าคะ”

ฮุยอินผู้เฒ่าแม่เป็นหญิงชรา แต่จิตใจประหนึ่งสาววัยเยาว์ สดใสกว่าหญิงชราทั่วไป นางสาวมวอ²¹ บนคิริระ สวมชุดปักจี๋²² ลายไฟสีม่วง และเพชรอยยิ้มอันอบอุ่น

ในศาลามีสตรีอื่นอีกห้าคน สามคนในนั้นคือสะไภ้ตระกูลเกา ส่วนอีกสองคือหยางซือ ฮุยอินของผู้ตรวจการ และฮุยอินของข้าราชการภายใต้บังคับบัญชาของเซียลีซิง

เมื่อเห็นว่าเหลิงซือเดินเข้ามา ฮุยอินผู้เฒ่าก็ยืนขึ้นต้อนรับ “ฮุยอินเซียมาแล้วหรือ เชิญนั่งก่อนสิ” เมื่อมองต่ำลงสายตานางก็ถูกดึงดูดเอาไว้ “นี่คือสมบัติล้ำค่าของฮุยอินเซียหรือไม่?”

²¹ วอวู เป็นหมวกที่สวมแล้วเหมือนมีกระต่ายเกาะอยู่บนคิริระ

²² ชุดปักจี๋ เป็นเสื้อตัวนอกยาวถึงเข่า สาวแรกคุ้นชอบสวม

หญิงชื่อบอกบุตรสาวทั้งสองให้เรียกผู้อาวุโส “เกาเกา อาเจียน นี่คือ
 สุหยินผู้เฒ่า”

เด็กทั้งสองเอยเรียกด้วยน้ำเสียงชวนฟัง สุหยินผู้เฒ่าตกหลุมรักทันที
 ตระกูลเซียซังให้กำเนิดบุตรได้ยอดเยี่ยม เด็กทั้งสองนี้มองปราดเดียวก็รู้แจ้ง
 ว่ามิได้กำเนิดจากชนชั้นสามัญ

สุหยินผู้เฒ่ากลับมาในที่เดิมและแนะนำหญิงชื่อแก่ทุกคน ด้านขวามือ
 คือสามสะไ้แห่งตระกูลเกา ส่วนซ้ายมือคือหยางชื่อและฟางชื่อ

สะไ้ตระกูลเกาและฟางชื่อล้วนสุภาพต่อหญิงชื่อนี้มาก สามของฟางชื่อ
 อยู่ใต้บังคับบัญชาของเซียลีซัง นางจึงเอาใจใส่หญิงชื่อนี้เป็นพิเศษ แต่หยางชื่อ
 หึงยศเล็กน้อยและน้ำเสียงเย็นชายิ่ง ด้วยคิดว่าตำแหน่งของสามีสูงกว่า
 ทุกคน ดังนั้นจึงไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

หญิงชื่อนี้เองมิใช่คนธรรมดา เพราะนางเย็นชามากเช่นกัน

นางไม่ใช่พวกจงใจเสแสร้งเย็นชา ทว่าเป็นนิสัยอันแท้จริง หากไม่สนิท
 ชิดชิดด้วย ผู้อื่นก็มักได้รับความเยือกเย็นจนเสียสั่นหลังจากนาง อีกทั้งไม่
 คบค้าสมาคมกับคนสอพลอ ไม่ใจไม่ใส่ระกำกับผู้อื่น และรู้จักวางตัวอย่าง
 เหมาะสม

หยางชื่อไม่ชอบใจ ในใจใ้ซึ่งความสุขจะต้องสับสนเบาๆ เสียงนั้นมีเพียง
 ตัวนางที่ได้ยิน

เซียเจินและเซียเจียนยืนชมดอกไม้อยู่ด้านข้าง เซียเจินหันไปมอง
 หยางชื่อ กระพริบตาปริบๆ ครู่หนึ่งก็หันมาพูดคุยกับน้องสาวต่อ

ครู่หนึ่งที่ปรากฏเมื่อนางน้อยสองสามคนด้านหน้าศาลา นำโดยเด็กหญิง
 สามเสื้อคลุมสีขาวลายผีเสื้อชมพูผกา กระโปรงปักเย็บด้วยด้ายทองอย่างดี
 อายุราวแปดขวบ เปล้าผมมวยดูสลับซับซ้อน ท่าทีกระตือรือร้นอย่างยิ่งยาม
 แนะนำตนเองต่อเด็กรอบข้าง คิ้วนางบางเรียวยาว พกพาความภาคภูมิใจมา
 ด้วย มองแวบเดียวก็รู้ถึงนิสัยหยิ่งทะนง

นางมาพร้อมเสียงเรียก “ท่านย่า” แล้วถลาเข้าสู่อ้อมกอดสุหยินผู้เฒ่า

สุหยีนผู้เฒ่าเอ๋ยเตือนให้นางระวังตัวเล็กน้อย แต่ในใจกลับมีความสุข
ก่อนจะหัวเราะพร้อมเอ๋ยถาม “ถงถงพาน้องๆ ไปเล่นที่ไหนหรือ”

นี่คือเกาถงถง คุณหนูใหญ่แห่งจวนตระกูลเกาผู้เกิดจากภรรยาเอก
ส่วนอีกสองเกิดจากอนุภรรยาคนที่สองและสาม ยังมีเด็กอีกคนเป็นบุตรสาว
ของฟางชื่อนามว่าเยี้ยจื่ออิง ในบรรดาเด็กเหล่านี้เกาถงถงอายุมากที่สุด คน
อื่นดูจากรูปร่างน่าจะราวๆ สี่หรือห้าขวบ เยี้ยจื่ออิงนั้นสูงพอๆ กับเชี้ยเฉียน

เกาถงถงชี้ไปทางสวนดอกไม้ “ข้าพภาพกนางไปชมทะเลสาบเจ้าคะ
ตรงนั้นมีดอกบัวผลิบานงดงามเต็มไปหมด”

สุหยีนผู้เฒ่าไม่เห็นด้วยกับนาง “ทะเลสาบนั้นลื่นนัก คราวหลังอย่าได้
พาน้องไปอีก”

เกาถงถงเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ “ท่านย่าอย่าลืมนะเจ้าคะว่าข้าว่าน้ำเป็น
ต่อให้นองตกลงไป ข้าก็ช่วยพวกนางได้อยู่แล้ว!”

แบบนี้ยังมีควรกระทำ เมื่อเห็นว่าสุหยีนผู้เฒ่าตั้งท่าจะอบรมเด็กๆ
สุหยีนใหญ่ก็สั่งนางทันที “ท่านย่าว่าอย่างไรก็ทำอย่างนั้น อย่าได้เถียง”

เกาถงถงไม่พอใจมาก แต่ต้องตกปากรับคำ “ข้าทราบแล้วเจ้าคะ”

สวี่ชื่อ สุหยีนใหญ่แนะนำเชี้ยเจินและเชี้ยเฉียนแก่นาง “นี่คือบุตรสาว
ของสุหยีนเชี้ย พวกนางนั้นเด็กกว่าเจ้า วันนี้จึงต้องฝากเจ้าให้ช่วยดูแลด้วย”

เด็กทั้งสองหันหน้ามามองเกาถงถง กลายเป็นความงงตามคู่หนึ่ง ดวงตา
ทั้งสองคู่มองมา ครูหนึ่งเกาถงถงจึงเอ๋ยขึ้นมา “คนเยอะขนาดนั้นยังต้องให้ข้า
ดูแล แล้วข้าจะดูแลถึงได้อย่างไรเจ้าคะ”

นางถูกผู้อื่นชื่นชมความงามตั้งแต่ยังเล็ก และรู้ตัวว่าตนนั้นงดงามยิ่ง
แต่เมื่อยืนต่อหน้าแม่นางน้อยทั้งสองนี้ นางกลับรู้สึกว่าตนเองด้อยกว่า โดยเฉพาะ
คนที่มิจุดแต่งชาดบริเวณหน้าผาก งงตามราวกับจิ้งจอกน้อยอย่างทำ
ออกมาจากภาพวาด นางจึงไม่ชอบอีกฝ่ายทันที

สวี่ชื่อถลึงตาจ้อง เกาถงถงจึงกลับคำทันที “รู้แล้วเจ้าคะ ข้าจะดูแลพวก
นางอย่างดี”

ภายในหนึ่งชั่วยามก็มีสตรีเข้ามามากมาย หลายคนมาพร้อมบุตร เหล่าเด็กๆ รวมกลุ่มกันจ้องมองตึกตาทหักน้อยสองนางที่นั่งอยู่ในศาลาเป็นตาเดียวจู่ๆ เด็กตัวน้อยก็กลายเป็นตึกตาทหัดในเวลาไม่นาน

เซี่ยเจินพยายามเอื้อมมือหยิบดอกเบญจมาศบนโต๊ะ แต่น่าเสียดายนางตัวเล็กเกินไป พยายามอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เซี่ยเจินไม่อาจเมินเฉยได้ นางเขย่งปลายเท้าเพื่อช่วยน้องสาว ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงแผ่วเบาของใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมา “ฮูหยินตระกูลหลี่เจ้าคะ”

ท่านนางซ่ง? แล้วท่านพี่เสี่ยววี่มาด้วยหรือไม่

เซี่ยเจินหันไปมองด้วยสีหน้ายินดีปรีดา แต่น่าเสียดาย ข้างกายซ่งซื่อไม่ปรากฏใครสักคน ไม่เห็นแม้แต่เงาของหลี่อวี่

เขาไม่มาหรือ เซี่ยเจินอยู่ปากออย่างผิดหวัง ท่านพี่เสี่ยววี่นั้นงดงามมากนางยังต้องการมองเขาให้เนิ่นนานยิ่งขึ้นไปอีก

ห้า พบกันโดยบังเอิญ

แม่แม่นางน้อยกลุ่มนี้รู้จักกันมาดีแล้ว แต่เมื่อปรากฏสองผู้มาใหม่
ต่างก็คอยเฝ้ามองด้วยความสงสัยอย่างมีอาจหลีกเลียง

เชี่ยเจินและเชี่ยเจียนคุ้นเคยกับการถูกจับจ้องมาตั้งแต่เล็ก กลับเปิด
เผยเสียด้วยซ้ำ ดูเลตัวเองและเล่นกันเองโดยไม่ถูกผู้ใดรบกวนเลย เด็กๆ
ส่วนใหญ่แค่รู้สึกทว่าสองพี่น้องงดงามเกินไปจนไม่กล้าเข้าใกล้ มีเพียงเยี่ยจื่ออิง
ที่ได้รับคำสั่งจากมารดา จึงทักทายพวกนางด้วยใบหน้าที่สีแดง

และไม่คาดคิดว่าเชี่ยเจินจะเป็นกันเองเช่นนี้ “ข้าชื่ออาเจิน ส่วนนี้คือ
น้องสาวข้าชื่ออาเจียน เจ้าชื่ออะไร”

เยี่ยจื่ออิงนั้นประทับใจมากจนรีบบอกชื่อตัวเองทันที เด็กทั้งสามคนจึง
เล่นด้วยกัน เมื่อเด็กคนอื่นเห็นก็พากันอิจฉา ค่อยๆ เข้ามาทำความรู้จักทีละ
คนสองคน

ไม่นานเชี่ยเจินและเชี่ยเจียนก็กลายเป็นจุดศูนย์กลางของวงกลมใหญ่
แม้แต่ทั้งสองของเกาถงถงก็เข้าไปร่วมด้วย เกาถงถงกระตือรือร้น
เชี่ยเจินที่อยู่ท่ามกลางผู้คนอย่างโกรธเคือง โดยไม่คาดคิดเชี่ยเจินหันกลับมา
มองตอบ นัยน์ตาแฝงรอยยิ้มใสซื่อ รวากับไม่รู้ว่ามีฝ่ายโกรธเคืองสิ่งใด

เกาถองงเป็นเด็กที่มีความสามารถและมีชื่อเสียงในเชิงใจ แม่อยู่หน่วย
รวมแปดขวบก็สามารถอ่านเขียนและวาดรูปได้ พ่อว่าโลที่สอนหนังสือยังชื่นชม

ว่านางฉลาดเฉลียวยิ่งนัก

ในที่สุดเสียเงินก็หันมามองนาง “เจ้าจะทดสอบอะไรข้า”

เกาถงถงเซิดหน้าอวดความภาคภูมิใจ “เจ้าเคยเรียน คัมภีร์หลุนอวี่หรือไม่ ประโยคใดในบทที่สิบแถวที่สิบสองมีความว่าอย่างไร”

คัมภีร์หลุนอวี่ รวบรวมคำสอนของขงจื้อ เด็กวัยเดียวกับเกาถงถงเท่านั้น ถึงจะได้ศึกษาเล่าเรียน เสียเงินเพิงอายุห้าขวบยังเรียนไม่ถึง นางจะรู้ได้อย่างไร ผู้คนต่างมองออกว่าเกาถงถงคิดสร้างความอับอายให้แก่บุตรสาวคนโตของตระกูลเสีย แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้ สีน้าของเหลิ่งซื่อเปลี่ยนไป คิดจะช่วย กู้หน้าให้แก่เกาถงถง คัดไม่ถึงว่าบุตรสาวจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงชัดเจน “เหตุใดพี่หญิงเกาถงถงถามข้าอย่างนี้ เพราะท่านเป็นคนเช่นนี้หรือเจ้าคะ”

เกาถงถงประหลาดใจ “อะไร”

เสียเงินกล่าวเสียงสดไสระรินหุ่รากับซำซานบทกวี “จื่อกั๊งลูกศิษย์ของขงจื้อกล่าวว่า ‘ข้ามิปรารถนาให้ผู้อื่นบังคับข้าทำสิ่งใด ข้าก็มิบังคับผู้อื่นทำสิ่งนั้น’ ขงจื้อกล่าวว่า ‘จื่อกั๊ง เจ้าบังคับผู้อื่นมิได้หรอก’ นางกะพริบตาคราหนึ่ง ‘ข้าท่องถูกหรือไม่’

เสียเงินไม่เคยจำเรียน คัมภีร์หลุนอวี่ ก็จริง แต่เคยอยู่ในห้องเสียสี่ซึ่งครั้งหนึ่งขณะค้นหาหนังสือสำหรับเด็กเล็กก็พบคัมภีร์นี้โดยบังเอิญ เสียสี่ซึ่งนั้นเป็นบัณฑิต เขาอธิบายให้นางฟังอย่างง่าย ๆ โดยให้เรียนรู้จากเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งมีประโยคน้อยอยู่ด้วย

ความหมายที่จื่อกั๊งกล่าวคือ ข้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นไร้เหตุผลกับข้า ข้าก็จะได้เหตุผลต่อผู้อื่น หลังจากนั้นท่านอาจารย์ขงจื้อจึงตอบศิษย์ว่า เจ้าไม่อาจทำเช่นนั้นได้หรอก

เกาถงถงแกล้งไปอย่างนั้น คัดไม่ถึงว่าแม่นางน้อยอายุเพียงห้าขวบจะตอบกลับได้ จึงไม่สบอารมณ์จนหน้าและลำคอขึ้นสีแดง นางเอ่ยขึ้น “... ถูกต้อง”

สวี่ซื่อยิ้มแข็งที่อพลางเอ่ยขึ้นชม “สมบัติล้ำค่าของสุหยินเสียช่างว่องไว

และฉลาดหลักแหลมเสียจริง”

หญิงชื้อเพียงยิ้มตอบกลับไปเท่านั้น

ก่อนลานจัดงานเลี้ยงด้านหน้าจะจัดเสร็จเรียบร้อย กว๋านชื้อของจวน
และได้เท่าเท่าก็มาเชิญฮุยหนี่ผู้เฒ่าไปนั่งด้านหน้า เหล่าสตรีและลูกหลานจึง
เดินตามไป

เชี่ยเจินและเชี่ยเจียนเดินอยู่ข้างกายหญิงชื้อ เด็กทั้งสองอยู่คนละด้าน
เล่นหูเล่นตาและเล่นซ่อนหากัน

บรรยาการศึกลึกคักมาก มีเพียงเกาถงถงที่อยู่ด้านหลังฮุยหนี่ผู้เฒ่าที่มี
สีหน้าไม่สู้ดีนัก

ส่วนใหญ่ยามบ้านร่ำแล้วมักเจอฝนทั้งคืน เด็กทั้งสองเล่นกันโดยไม่
สนใจสิ่งรอบข้าง ผลักกันไปมาจนเปลวชนเกาถงถงเข้า นางถลาไปประมาณ
สองก้าวก็หยุดอยู่ที่ประตูพระจันทร์²³ พอได้สังเกตเห็นผู้ที่เดินมาด้านหลัง
จึงชนเข้าอย่างจัง เมื่อยืนได้อย่างมั่นคงจึงมองสองสาวน้อยด้วยความโกรธ
“พวกเจ้าเดินไม่ดูทางหรืออย่างไร”

สองพี่น้องยืนนิ่งอย่างหวาดหวั่น ด้วยเกรงความผิด จึงยืนเงยงัน
ไม่พูดจา

หญิงรับใช้ข้างกายฮุยหนี่ผู้เฒ่ามาดูเกาถงถง เมื่อเห็นว่านางไม่ได้สั่นล้ม
บาดเจ็บ จึงหันไปเอ่ยกับคนด้านหลัง “ขอบคุณนายน้อยเสียมากที่ช่วยคุณหนู
ของเราเอาไว้เจ้าค่ะ”

เชี่ยหรงมารับมารดากับน้องๆ ไม่คาดคิดว่าจะถูกคนธรรมาชนจนเขา
รับนางไว้ในอ้อมแขน เขาส่ายหน้าแล้วเอ่ยขึ้น “ไม่เป็นไร”

น้ำเสียงนั้นคมชัดน่าฟังและให้ความรู้สึกสูงส่งสง่างาม เกาถงถงจึงนึก

²³ ประตูพระจันทร์ คือทางเปิดโล่ง ลักษณะเป็นวงกลมเชื่อมต่อกับผนังหรือกำแพงที่ล้อมรอบสวน

ขึ้นได้ว่ามีใครคนหนึ่งอยู่ด้วย นางหันหน้าไปมองเพื่อกล่าวขอบคุณ “ขอบคุณ
มะ...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบ นางก็ถูกเขาตึงดูตความสนใจจนชะงักงัน

แม่เชี้ยหรงเพิ่งอายุสิบขวบแต่สูงกว่าเด็กวัยเดียวกัน ร่างกายผ่ายผอม
ราวกับไม้ไผ่ เครื่องนุ่งห่มดงามมาก รูปร่างโดดเด่นอย่างไม่ธรรมดา หากโต
กว่านี้อีกสักนิดคงไม่แคล้วกลายเป็นคู่ชีวิตในฝันของบรรดาแม่สาวทั้งหลาย

จู่ๆ เกาถงถกก็เขินอายจนใบหน้าขึ้นสีแดงเรื่อ “ขอบคุณนายน้อยเชี้ย
มากสำหรับความช่วยเหลือเจ้าค่ะ”

เชี้ยหรงจะเอ่ยประโยคเดิมอีกครั้ง แต่เชี้ยเงินเดินเข้ามาอย่างร่าเริงและ
เอียงคอถาม “พี่ใหญ่มาได้ยังไง มาหาข้ากับอาเถียนหรือเจ้าค่ะ”

เชี้ยหรงย่อตัวลงแล้วเอ่ยกับน้องสาว “ท่านพ่อบอกว่าเจ้ากลับระหว่าง
ทาง เกรงว่าเจ้าจะไม่สบาย จึงให้พี่นำเสื้อมาให้” เอ่ยพลางนำเสื้อคลุมปักลาย
ดอกพุดตานสีชมพูออกมา เชี้ยเงินชอบเสื้อคลุมตัวนี้มากที่สุด รู้ดีว่าเชี้ยลี้ซิง
สั่งให้คนกลับไปเอาเสื้อตัวนี้มาจากจวน

เมื่อเชี้ยหรงสวมเสื้อคลุมให้ เชี้ยเงินก็หัวเราะพลางกางมือออก “พี่ใหญ่
เจ้าค่ะ อุ้มขำนะ”

เชี้ยหรงเอ่ยพลางหัวเราะ “กลับไปค่อยอุ้ม”

การพุดคุยระหว่างสองพี่น้องนั้นทำให้เกาถงถกประหลาดใจมาก นาง
เบิกตากว้างอย่างตกใจ นึกไม่ถึงว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นพี่ชายของเชี้ยเงิน ชีวิต
ของเชี้ยเงินช่างโศกตืออะไรเช่นนี้... เกิดมางดงามก็ว่าได้แล้ว นี่ยังมีพี่ชายที่
โดดเด่นกว่าใครอีก

ขณะนางโกรธยิ่งขึ้น สายตากลับมองเชี้ยหรงอย่างไม่ตั้งใจ

ท่านย่าและท่านแม่ของนางต่างขอบคุณเขาอีกครั้ง ยิ่งเชี้ยหรงเอ่ยตอบ
อย่างสุภาพซ้ำๆ ยิ่งชวนมองเข้าไปใหญ่

โตะจัดเลี้ยงมีทั้งหมดเจ็ดสิบโตะ ซึ่งพอดีกับอายุของซูหยินผู้เฒ่า

งานเลี้ยงใหญ่โตเช่นนี้ หากบริเวณลานกว้างใหญ่ไม่พอคงมีอาจจัดได้ ในชิงโจว นั้นจวนตระกูลเกานับเป็นตระกูลที่มีหน้ามียาถึง งานนั้นนอกจากเชิญข้าราชการระดับสูงและระดับล่างของชิงโจวแล้ว ยังรวมไปถึงเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงด้วย อาจกล่าวได้ว่าเป็นการร่วมอวยพรและร่วมสนุกกันอย่างทั่วถึง

เหลียงซือพาบุตรสาวทั้งสองมาร่วมโตะกับซูหยินผู้เฒ่าเภา เนื่องจากรู้จักผู้คนไม่น้อยตอนอยู่ที่ศาลา ครั้งนี้จึงไม่รู้สึกละอายใจเลย อีกทั้งซึ่งซื่อน้อยยังขังกันทั้งสองดูแลซึ่งกันและกัน มีการพูดคุยเป็นครั้งคราว ช่างเป็นภาพที่มองแล้วกลมกลืนกันมากทีเดียว

เซี่ยเจินโผล่มาจากด้านหลังของเหลียงซือ ดวงตานางใสราวกับหยดน้ำ “ท่านน้ำซ่งเจ้าขา ท่านพี่เสียอวี๋มาด้วยหรือไม่เจ้าคะ” ขนาดนางอยู่ที่นี่ก็ยังอดคิดถึงหลิววี่ไม่ได้

ช่วงสองเดือนที่ผ่านมา ซึ่งซื่อตกอยู่ในปวงความน่ารักของเด็กน้อย จึงอดลุ่มหลงนางไม่ได้ “อวี๋เออร์มาด้วย ครั้งนี้ข้าคงอยู่กับเกาสวิน ทำไมหรือเกาเกาคิดถึงเขาอย่างนั้นหรือ”

เกาสวินคือนายน้อยสามแห่งจวนตระกูลเกา บุตรชายจากครอบครัวคุณชายรอง ปีนี้มีอายุได้เจ็ดขวบ

ตระกูลหลี่มักไปมาหาสู่กับจวนตระกูลเกา อายุของเกาสวินและหลิววี่ไล่เลี่ยกัน ทั้งสองจึงสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

แม้ว่าเซี่ยเจินยังเด็กก็รู้สึกถึงเงื่อนบางบางอย่าง นางถามขึ้นอย่างลับสน “เหตุใดท่านพี่เสียอวี๋ถึงหลบข้าตลอดเลย เขาเกลียดข้าหรือเจ้าคะ”

ซึ่งซื่อปฏิเสธเข้าไปขำว่ามิใช่ เด็กงตมเช่นนางใครเล่าจะเกลียดได้ลงคอ

“อวี๋เออร์แค่ยังไม่คุ้นเคยกับเจ้าก็เท่านั้น เขาจะเกลียดเจ้าได้อย่างไรกัน” เซี่ยเจินได้รับการปลอบโยนเช่นนั้นก็รู้สึกดีขึ้นอย่างมาก และหลงลืม

สิ่งที่ถามไปชั่วพริบตา นางคอยคืบอาหารให้เชี้ยเจียน น้องสาวยังใช้ตะเกียบไม่ถนัด ทว่านางนั้นอยากกินอาหารมาก หากไม่มีพี่สาวคอยดูแล เชี้ยเจียนก็คงกินอาหารไม่อิ่มท้อง

หลังจากมื้ออาหารเสร็จสิ้น เชี้ยเจียนกินไปได้ไม่เท่าไร ส่วนเชี้ยเจียนนั้นกินจนอิ่มแปล้

เหลิ่งซื้อหีบผ้าเช็ดปากส่งให้เชี้ยเจียน “คราวหลังอย่ารบกวนพี่หญิงของเจ้าอีกนะ นางก็ต้องกินข้าวเหมือนกัน”

ดวงตากกลมโตของเชี้ยเจียนเบิกกว้างราวกับเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้ง เด็กหญิงตัวน้อยจับมือเชี้ยเจียน ดึงไปด้านหนึ่งอย่างละอายใจ “ท่านแม่ ข้าอยากพาพี่หญิงไปที่อื่น”

งานเลี้ยงยังไม่เลิกรา เหลิ่งซื้อยังต้องพูดคุยกับฮูหยินผู้เฒ่าเกา นางไม่วางใจจึงสั่งชวงอวี่และชวงเยียนตามไปดูแล “อย่าไปไกลนัก อีกครู่ต้องกลับมานะ”

เชี้ยเจียนขานรับเสียงสูง แล้วพาเชี้ยเจียนวิ่งหายลับไป

หลังจากเดินตามทางได้ครู่หนึ่งก็มาหยุดอยู่ที่ประตูพระจันทร์ เชี้ยเจียนเอ่ยถามอย่างสงสัย “เจ้าจะพาข้าไปไหนหรือ”

น้องสาวตัวน้อยเงยหน้ากล่าวอย่างภาคภูมิใจ “พี่หญิงยังกินไม่อิ่มนี่เจ้าคะ ข้าจะพาพี่หญิงไปหาของอร่อยๆ กินเองเจ้าคะ!”

เมื่อครู่ตอนจะเดินไปลานด้านหน้า เชี้ยเจียนได้กลิ่นหอมของอาหาร และเห็นสาวใช้เดินถืออาหารออกมา นางจึงเดาว่าข้างในนั้นต้องเป็นห้องครัว เมื่อเดินไปต้องพบแต่อาหารอร่อยๆ แน่นอน

เชี้ยเจียนถูกนางลากให้เดินตาม “ท่านแม่รู้จะโกรธเอานะ”

น้องสาวชะงักไปครู่หนึ่ง แต่เพื่อพี่สาวแล้วนางยอมทุ่มสุดตัว “หากพวกเราไม่พูด ท่านแม่ก็ไม่รู้หรือเจ้าคะ”

ชวงอวี่กับชวงเยียนที่อยู่ด้านหลังไม่เอ่ยคำใด นี่พวกนางต้องทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้นหรือไม่...

ดูเหมือนว่าจะประเมินความสามารถในการนำทางของเซี่ยเจียนไว้สูงเกินไป เจ้าก้อนแป้งชมพูทั้งสองเดินเตรโพรอบๆ จนผ่านไปหนึ่งเคื่อก็ยังไม่ทราบว่ตนเองอยู่ที่ใด

เซี่ยเจียนเบะปากทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ “ก็กลิ่นมันอยู่ตรงนี่นี่นา!”

เซี่ยเจินเกรงว่น้องจะร้องไห้จริงๆ จึงเอ่ยปลอบใจนาง “พวกเราถาามทางก็ได้เน้่นา ชวงอวี้กับชวงเยียนก็อยู่ด้วย อีกเดี๋ยวกคงต้องหาเจอน่า”

ชวงอวี้และชวงเยียนติดตามพวกนางมาตลอดทาง ก็เพื่อป้องกันกาหลงทางเท่านั้น

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งเอ่ยถามาจากด้านหลัง “พวกเจ้าเป็นใคร”

เซี่ยเจินหันมอง นางเห็นเด็กผู้หนึ่งสวมเสื้อคลุมสีฟ้าดูจ่น่าในทะเลสาบ ยืนอยู่ข้างภูเขาเทียมด้านหลัง เดิมทีเขามีท่าทางเคร่งขรึมมาก ขณะนางหันหน้ามา เขาผู้นั้นพลันประหลาดใจ

เกาสวินลื้มความโกรธไปชั่วขณะ จ้องตรงไปที่นาง

ดวงตาของเซี่ยเจินเปล่งประกายสดใส มองหลื่อวี้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก่อ่นเอ่ยเรียกอย่างยินดี “ท่านพี่เสียววี้!”

ใบหน้าเล็ก ๆ ของหลื่อวี้บั้งต้งขึ้นมาทันที ก่อ่นเบือนหน้าหนีไปทางอื่น